

Legislacja

7 listopada 2013

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1101/2013 z dnia 6 listopada 2013 r. dotyczące zezwolenia na stosowanie preparatu <i>Enterococcus faecium</i> DSM 7134 i <i>Lactobacillus rhamnosus</i> DSM 7133 jako dodatku paszowego dla cieląt przeznaczonych do dalszego chowu oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1288/2004 (posiadacz zezwolenia: Lactosan GmbH & Co KG) ⁽¹⁾	1
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1102/2013 z dnia 6 listopada 2013 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1044/2012 w sprawie odstępstwa od rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 w odniesieniu do reguł pochodzenia stosowanych do celów ogólnego systemu preferencji taryfowych, w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji Gwatemali dotyczącej wywozu niektórych produktów rybołówstwa do Unii Europejskiej ...	4
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1103/2013 z dnia 6 listopada 2013 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 185/2010 w odniesieniu do uznawania równoważności norm w zakresie ochrony stosowanych przez kraje trzecie ⁽¹⁾	6
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1104/2013 z dnia 6 listopada 2013 r. rejestrujące w rejestrze gwarantowanych tradycyjnych specjalności [„Basterdsuiker”/„Basterdsuicker”/„Basterdsuijcker”/„Basterdsuijker”/„Basterd”/„Bastardsuiker”/„Bastardsuicker”/„Bastardsuijcker”/„Bastardsuijker”/„Bastard”/„Bastert”/„Bastertsuiker” (GTS)]	8
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1105/2013 z dnia 6 listopada 2013 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	10

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

(¹) Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Rady 2013/51/Euratom z dnia 22 października 2013 r. określająca wymogi dotyczące ochrony zdrowia ludności w odniesieniu do substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi 12

DECYZJE

2013/638/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 12 sierpnia 2013 r. w sprawie zasadniczych wymagań odnoszących się do urządzeń morskiej łączności radiowej przeznaczonych do stosowania na statkach nieobjętych konwencją SOLAS i do używania w światowym morskim systemie łączności alarmowej i bezpieczeństwa (GMDSS) (notyfikowana jako dokument nr C(2013) 5185) 22

2013/639/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu z żelaza lub ze stali o średnicy zewnętrznej przekraczającej 406,4 mm, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej 24

III Inne akty

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 522/12/COL z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca po raz osiemdziesiąty siódmy zasady proceduralne i merytoryczne w dziedzinie pomocy państwa przez wprowadzenie nowego rozdziału o środkach pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r. 25
- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 309/13/COL z dnia 16 lipca 2013 r. w sprawie zgodności z prawem EOG środków planowanych przez Norwegię zgodnie z art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) 51

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 543/2012 z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie wykonania art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 753/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie (Dz.U. L 165 z 26.6.2012) 56
- ★ Sprostowanie do decyzji wykonawczej Rady 2012/334/WPZiB z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie wykonania decyzji 2011/486/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie (Dz.U. L 165 z 26.6.2012) 56

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1101/2013

z dnia 6 listopada 2013 r.

dotyczące zezwolenia na stosowanie preparatu *Enterococcus faecium* DSM 7134 i *Lactobacillus rhamnosus* DSM 7133 jako dodatku paszowego dla cieląt przeznaczonych do dalszego chowu oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1288/2004 (posiadacz zezwolenia: Lactosan GmbH & Co KG)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 1831/2003 przewidziano udzielanie zezwoleń na stosowanie dodatków w żywieniu zwierząt oraz określono sposób uzasadniania i procedury przyznawania takich zezwoleń. W art. 10 tego rozporządzenia przewidziano ponowną ocenę dodatków dopuszczonych na podstawie dyrektywy Rady 70/524/EWG ⁽²⁾.
- (2) Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1288/2004 ⁽³⁾ udzielono bezterminowo zezwolenia na stosowanie preparatu *Enterococcus faecium* DSM 7134 i *Lactobacillus rhamnosus* DSM 7133 jako dodatku paszowego dla cieląt zgodnie z dyrektywą 70/524/EWG. Preparat ten został następnie wpisany do rejestru dodatków paszowych jako istniejący produkt zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1831/2003.

- (3) Zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 w związku z jego art. 7 złożony został wniosek o ponowną ocenę preparatu *Enterococcus faecium* DSM 7134 i *Lactobacillus rhamnosus* DSM 7133 jako dodatku paszowego dla cieląt przeznaczonych do dalszego chowu, celem sklasyfikowania go w kategorii „dodatki zootechniczne”. Do wniosku dołączone zostały dane szczegółowe oraz dokumenty wymagane na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003.
- (4) Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) stwierdził w swojej opinii z dnia 13 marca 2013 r. ⁽⁴⁾, że w proponowanych warunkach stosowania w paszy preparat *Enterococcus faecium* DSM 7134 i *Lactobacillus rhamnosus* DSM 7133 nie ma negatywnego wpływu na zdrowie zwierząt i konsumentów ani na środowisko oraz że może przyczynić się do poprawy oceny użyteczności u zwierząt docelowych. Urząd poddał również weryfikacji sprawozdanie dotyczące metody analizy dodatku paszowego w paszy, przedłożone przez laboratorium referencyjne ustanowione rozporządzeniem (WE) nr 1831/2003.
- (5) Ocena preparatu *Enterococcus faecium* DSM 7134 i *Lactobacillus rhamnosus* DSM 7133 dowodzi, że warunki udzielenia zezwolenia przewidziane w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 są spełnione. W związku z tym należy zezwolić na stosowanie preparatu, jak określono w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (6) W związku z udzieleniem nowego zezwolenia na mocy rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 przepisy dotyczące *Enterococcus faecium* DSM 7134 i *Lactobacillus rhamnosus* DSM 7133 zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1288/2004 powinny zostać skreślone. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1288/2004.

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29.

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 70/524/EWG z dnia 23 listopada 1970 r. dotycząca dodatków paszowych (Dz.U. L 270 z 14.12.1970, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1288/2004 z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie stałego dopuszczenia niektórych dodatków oraz tymczasowego dopuszczenia nowego zastosowania dodatku już dopuszczonego do użycia w paszach (Dz.U. L 243 z 15.7.2004, s. 10).

⁽⁴⁾ Dziennik EFSA 2013; 11(4):3175.

- (7) Ponieważ względy bezpieczeństwa nie wymagają natychmiastowego zastosowania zmian w warunkach zezwolenia, należy przewidzieć okres przejściowy, aby umożliwić zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymogów wynikających z zezwolenia.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Preparat wyszczególniony w załączniku, należący do kategorii „dodatki zootechniczne” i do grupy funkcjonalnej „stabilizatory flory jelitowej”, zostaje dopuszczony jako dodatek stosowany w żywieniu zwierząt zgodnie z warunkami określonymi w załączniku.

Artykuł 2

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1288/2004 skreśla się przepisy dotyczące E 1706, *Enterococcus faecium* DSM 7134 i *Lactobacillus rhamnosus* DSM 7133.

Artykuł 3

Preparat wyszczególniony w załączniku oraz pasza zawierająca ten preparat, wyprodukowane i opatrzone etykietami przed dniem 27 maja 2014 r. zgodnie z przepisami obowiązującymi przed dniem 27 listopada 2013 r. mogą być nadal wprowadzane do obrotu i stosowane aż do wyczerpania istniejących zapasów.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZALĄCZNIK

Numer identyfikacyjny dodatku	Nazwa posiadacza zezwolenia	Dodatek	Skład, wzór chemiczny, opis, metoda analityczna	Gatunek lub kategoria zwierzęcia	Maksymalny wiek	Minimalna zawartość	Maksymalna zawartość	Inne przepisy	Data ważności zezwolenia
						CFU/kg mieszanki paszowej pełnoporcjowej o wilgotności 12 % lub preparatu mlekozastępczego			
Kategoria dodatków zootechnicznych. Grupa funkcjonalna: stabilizatory flory jelitowej									
4b1706	Lactosan GmbH & Co KG	Enterococcus faecium DSM 7134 Lactobacillus rhamnosus DSM 7133	Skład dodatku Preparat: Enterococcus faecium DSM 7134 zawierający co najmniej 7 × 10 ⁹ CFU/g dodatku oraz Lactobacillus rhamnosus DSM 7133: 3 × 10 ⁹ CFU/g dodatku (stosunek 7:3) postać stała Charakterystyka substancji czynnej Żywotne komórki: Enterococcus faecium DSM 7134 i Lactobacillus rhamnosus DSM 7133 Metoda analityczna ⁽¹⁾ Oznaczenie liczby: Enterococcus faecium DSM 7134: metoda posiewu powierzchniowego na agarze z żółcią, eskuliną i azydkiem (EN 15788) Lactobacillus rhamnosus DSM 7133: metoda posiewu powierzchniowego z użyciem agaru MRS (EN 15787) Analiza jakościowa Enterococcus faecium DSM 7134 i Lactobacillus rhamnosus DSM 7133: elektroforeza w zmiennym pulsowym polu elektrycznym (PFGE)	Cielęta do dalszego chowu	4 miesiące	1 × 10 ⁹	—	1. W informacjach na temat stosowania dodatku i premiksu wskazać warunki przechowywania oraz stabilność granulowania. 2. Dla bezpieczeństwa: zaleca się stosowanie ochrony dróg oddechowych oraz rękawic podczas kontaktu z produktem.	27 listopada 2023 r.

⁽¹⁾ Szczegóły dotyczące metod analitycznych można uzyskać pod następującym adresem laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej ds. dodatków paszowych: http://irmm.jrc.ec.europa.eu/EURLs/EURL_feed_additives/Pages/index.aspx

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1102/2013**z dnia 6 listopada 2013 r.**

zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1044/2012 w sprawie odstępowstwa od rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 w odniesieniu do reguł pochodzenia stosowanych do celów ogólnego systemu preferencji taryfowych, w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji Gwatemali dotyczącej wywozu niektórych produktów rybołówstwa do Unii Europejskiej

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 247,uwzględniając rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽²⁾, w szczególności jego art. 89 ust. 1 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Na mocy rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1044/2012 ⁽³⁾, Komisja udzieliła Gwatemali odstępowstwa od reguł pochodzenia określonych w rozporządzeniu (EWG) nr 2454/93, zezwalając Gwatemali na uznanie niektórych przetworzonych produktów rybołówstwa wyprodukowanych w Gwatemali z ryb niepochodzących z Gwatemali za pochodzące z tego kraju. Okres obowiązywania tego odstępowstwa skończył się dnia 30 czerwca 2013 r.

(2) Pismem z dnia 27 maja 2013 r. Gwatemala przedłożyła wniosek w sprawie przedłużenia odstępowstwa. Wniosek dotyczy przedłużenia terminu obowiązywania odstępowstwa do dnia 31 grudnia 2013 r. w odniesieniu do 987,5 ton gotowanych, zamrożonych i pakowanych próżniowo filetów z tuńczyka znanych jako „loins” (zwanych dalej „filetami z tuńczyka”) objętych kodem CN 1604 14 16. W pismach z dnia 17 i 29 lipca 2013 r. Gwatemala przedłożyła dodatkowe informacje uzasadniające jej wniosek.

(3) Z wniosku o odstępowstwo wynika, że okres objęty wspomnianym odstępowstwem był niewystarczający, aby Gwatemala mogła zabezpieczyć odpowiednie dostawy tuńczyka pochodzącego z danego regionu do kraju.

(4) Przedłużenie odstępowstwa jest zatem konieczne, aby dać Gwatemali wystarczającą ilość czasu na przygotowanie

jej sektora przetwórstwa rybnego do przestrzegania reguł uzyskiwania preferencyjnego pochodzenia w odniesieniu do ryb.

(5) Aby ograniczyć zakres czasowego odstępowstwa do czasu potrzebnego Gwatemali na osiągnięcie zgodności z regułami nabywania preferencyjnego pochodzenia w odniesieniu do filetów z tuńczyka, odstępowstwo należy przyznać na okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

(6) W celu zapewnienia ciągłości wywozu ryb kwalifikujących się do preferencyjnego traktowania taryfowego z Gwatemali do Unii, należy przyznać odstępowstwo z mocą wsteczną od dnia 1 lipca 2013 r.

(7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1044/2012.

(8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 1044/2012 wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Odstępowstwo przewidziane w art. 1 stosuje się do filetów z tuńczyka wywożonych z Gwatemali i zgłaszanych o dopuszczenie do swobodnego obrotu w Unii w okresie od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. lub do daty tymczasowego stosowania przez Gwatemalę Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską a Ameryką Środkową, jeżeli ta data przypada wcześniej i w odniesieniu do ilości określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.”;

2) załącznik do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1044/2012 zastępuje się tekstem załącznika do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1044/2012 z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie odstępowstwa od rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 w odniesieniu do reguł pochodzenia stosowanych do celów ogólnego systemu preferencji, w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji Gwatemali dotyczącej wywozu niektórych produktów rybołówstwa do Unii Europejskiej (Dz.U. L 310 z 9.11.2012, s. 28).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

*ZAŁĄCZNIK**„ZAŁĄCZNIK*

Kod CN	Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Okresy	Ilość (waga netto w tonach)
09.1627	ex 1604 14 16	Gotowane, zamrożone i pakowane próżniowo filety z tuńczyka znane jako »loins«	od 1.1.2012 r. do 31.12.2012 r.	1 975 ton
09.1627	ex 1604 14 16	Gotowane, zamrożone i pakowane próżniowo filety z tuńczyka znane jako »loins«	od 1.1.2013 r. do 30.6.2013 r.	987,5 ton
09.1627	ex 1604 14 16	Gotowane, zamrożone i pakowane próżniowo filety z tuńczyka znane jako »loins«	od 1.7.2013 r. do 31.12.2013 r.	987,5 ton”

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1103/2013**z dnia 6 listopada 2013 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 185/2010 w odniesieniu do uznawania równoważności norm
w zakresie ochrony stosowanych przez kraje trzecie****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2320/2002 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 272/2009 z dnia 2 kwietnia 2009 r. uzupełniającym wspólne podstawowe normy ochrony lotnictwa cywilnego określone w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 300/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ Komisja uznaje równoważność norm ochrony lotnictwa stosowanych w krajach trzecich pod warunkiem spełnienia kryteriów określonych w tym rozporządzeniu.
- (2) Komisja potwierdziła, że porty lotnicze: Vagar (Wyspy Owcze) oraz Kangerlussuaq (Grenlandia) spełniają kryteria określone w części E załącznika do rozporządzenia (WE) nr 272/2009.

- (3) W załącznikach do rozporządzenia Komisji (UE) nr 185/2010 ⁽³⁾ wymieniono kraje trzecie uznawane za kraje stosujące normy ochrony równoważne ze wspólnymi podstawowymi normami ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 272/2009.

- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 185/2010.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Ochrony Lotnictwa Cywilnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 185/2010 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 72.⁽²⁾ Dz.U. L 91 z 3.4.2009, s. 7.⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 185/2010 z dnia 4 marca 2010 r. ustanawiające szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego (Dz.U. L 55 z 5.3.2010, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 185/2010 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w dodatku 3-B rozdziału 3 dodaje się pozycje w brzmieniu:

„Port lotniczy Vagar na Wyspach Owczych

Port lotniczy Kangerlussuaq na Grenlandii”;

- 2) w dodatku 4-B rozdziału 4 dodaje się pozycje w brzmieniu:

„Port lotniczy Vagar na Wyspach Owczych

Port lotniczy Kangerlussuaq na Grenlandii”;

- 3) w dodatku 5-A rozdziału 5 dodaje się pozycje w brzmieniu:

„Port lotniczy Vagar na Wyspach Owczych

Port lotniczy Kangerlussuaq na Grenlandii”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1104/2013**z dnia 6 listopada 2013 r.****rejestrujące w rejestrze gwarantowanych tradycyjnych specjalności [„Basterdsuiker”/„Basterdsuicker”/„Basterdsuijcker”/„Basterdsuijker”/„Basterd”/„Basterdsuiker”/„Basterdsuicker”/„Basterdsuijcker”/„Basterdsuijker”/„Basterd”/„Bastert”/„Bastertsuiker” (GTS)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 weszło w życie dnia 3 stycznia 2013 r. Rozporządzenie to uchyliło i zastąpiło rozporządzenie Rady (WE) nr 509/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami ⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 509/2006 wniosek Niderlandów o rejestrację nazwy „Basterdsuiker”/„Basterdsuicker”/„Basterdsuijcker”/„Basterdsuijker”/„Basterd”/„Basterdsuiker”/„Basterdsuicker”/„Basterdsuijcker”/„Basterdsuijker”/„Basterd”/„Bastert”/„Bastertsuiker”

„Basterdsuijcker”/„Basterdsuijker”/„Basterd”/„Bastert” /„Bastertsuiker” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾.

- (3) Ponieważ do Komisji nie wpłynął żaden sprzeciw na podstawie art. 9 rozporządzenia (WE) nr 509/2006, nazwa „Basterdsuiker”/„Basterdsuicker”/„Basterdsuijcker”/„Basterdsuijker”/„Basterd”/„Basterdsuiker”/„Basterdsuicker”/„Basterdsuijcker”/„Basterdsuijker”/„Basterd”/„Bastert”/„Bastertsuiker” powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 363 z 23.11.2012, s. 8.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne i środki spożywcze wymienione w pkt II załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1151/2012:

Klasa 2.3. Wyroby cukiernicze, chleb, ciasta, ciastka, herbatniki lub inne wyroby piekarnicze

NIDERLANDY

Basterdsuiker/Basterdsuicker/Basterdsuijcker/Basterdsuijker/Basterd/Basterdsuiker/Basterdsuicker/Basterdsuijcker/
Basterdsuijker/Bastard/Bastert/Bastertsuiker (GTS)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1105/2013**z dnia 6 listopada 2013 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	40,5
	MA	42,3
	MK	40,5
	ZZ	41,1
0707 00 05	AL	46,6
	EG	177,3
	MK	69,6
	TR	146,7
	ZZ	110,1
0709 93 10	AL	48,7
	MA	82,6
	TR	151,9
	ZZ	94,4
0805 20 10	AU	136,9
	MA	82,9
	ZA	153,1
	ZZ	124,3
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	PE	123,5
	SZ	55,7
	TR	74,2
	UY	92,8
	ZA	132,7
	ZZ	95,8
0805 50 10	TR	77,6
	ZA	54,2
	ZZ	65,9
0806 10 10	BR	237,2
	PE	270,1
	TR	164,5
	ZZ	223,9
0808 10 80	BA	66,4
	CL	210,3
	NZ	141,4
	US	132,4
	ZA	148,0
0808 30 90	ZZ	139,7
	CN	72,8
	TR	118,4
	ZZ	95,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2013/51/EURATOM

z dnia 22 października 2013 r.

określająca wymogi dotyczące ochrony zdrowia ludności w odniesieniu do substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

należy określić na szczeblu Wspólnoty normy jakości pełniące funkcję wskaźnika oraz przewidzieć monitorowanie zgodności z tymi normami.

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 31 i 32,

(3) Dyrektywa Rady 98/83/WE⁽³⁾ zawiera w załączniku I część C parametry wskaźnikowe dotyczące substancji promieniotwórczych, a w załączniku II do tej dyrektywy zawiera związane z nimi przepisy dotyczące monitorowania. Jednakże parametry te wchodzą w zakres podstawowych norm określonych w art. 30 traktatu Euratom.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej, opracowany po uzyskaniu opinii grupy osób wyznaczonych przez Komitet ds. Badań Naukowych i Technicznych spośród ekspertów naukowych w państwach członkowskich, zgodnie z postanowieniami art. 31 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

(4) Wymogi dotyczące monitorowania poziomu substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi należy zatem przyjąć w przepisach szczególnych zapewniających jednolitość, spójność i kompletność prawodawstwa w zakresie ochrony przed promieniowaniem na mocy traktatu Euratom.

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

(5) Ze względu na to, że Wspólnota ma kompetencje do przyjmowania podstawowych norm bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ludności przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego, przepisy niniejszej dyrektywy zastępują przepisy dyrektywy 98/83/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie ochrony zdrowia ludności w odniesieniu do substancji promieniotwórczych znajdujących się w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

po konsultacji z Parlamentem Europejskim,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Spożywanie wody jest jednym ze sposobów przedostawania się substancji promieniotwórczych do organizmu ludzkiego. Zgodnie z dyrektywą Rady 96/29/Euratom⁽²⁾ narażenie ludności na promieniowanie wynikające z działalności obejmującej ryzyko wynikające z promieniowania jonizującego musi być utrzymywane na jak najniższym poziomie.

(6) Trybunał Sprawiedliwości uznał w swoim orzecznictwie, że nałożone na Wspólnotę na mocy art. 2 lit. b) traktatu Euratom zadanie utworzenia jednolitych norm bezpieczeństwa w celu ochrony zdrowia pracowników i ludności nie uniemożliwia – o ile nie przewidziano tego wyraźnie w tych normach – państwom członkowskim wprowadzania bardziej rygorystycznych środków ochrony. Z racji tego, że niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne zasady, państwa członkowskie powinny mieć swobodę przyjmowania lub utrzymywania bardziej rygorystycznych środków w dziedzinie objętej zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla swobodnego przepływu towarów na rynku wewnętrznym, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości.

(2) Biorąc pod uwagę znaczenie, jakie jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi ma dla ich zdrowia,

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 28.1.2012, s. 122.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego (Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 32).

- (7) Wartości parametryczne nie powinny być traktowane jako wartości graniczne. W przypadku gdy monitorowanie wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi wykaze niezgodność z wartością parametryczną, zainteresowane państwo członkowskie powinno rozważyć, czy stanowi to zagrożenie dla zdrowia ludzkiego wymagające działania oraz – w razie konieczności – podjąć działanie naprawcze służące poprawie jakości wody do poziomu zgodnego z wymogami dotyczącymi ochrony zdrowia ludzi przed promieniowaniem.
- (8) Monitorowanie wód przeznaczonych do spożycia przez ludzi, umieszczanych w butelkach lub pojemnikach przeznaczonych do sprzedaży, innych niż naturalne wody mineralne – w celu sprawdzania czy poziomy substancji promieniotwórczych są zgodne z wartościami parametrycznymi określonymi w niniejszej dyrektywie – powinno być prowadzone zgodnie z zasadami analizy zagrożeń i krytycznych punktów kontroli (HACCP) w myśl wymogów rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ oraz bez uszczerbku dla zasad urzędowych kontroli ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾.
- (9) Ludność należy informować w należyty i odpowiedni sposób o jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.
- (10) Z zakresu niniejszej dyrektywy należy wyłączyć naturalne wody mineralne i wody stanowiące produkty lecznicze, ponieważ przepisy szczególne dotyczące tego typu wód ustanowiono dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE ⁽³⁾ oraz dyrektywą 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾.
- (11) Każde państwo członkowskie powinno ustanowić programy monitorowania w celu sprawdzenia, czy woda przeznaczona do spożycia przez ludzi spełnia wymogi niniejszej dyrektywy.
- (12) Metody stosowane do analizy jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi powinny zapewniać wiarygodność i porównywalność otrzymywanych wyników.
- (13) Zważywszy na dużą różnorodność geograficzną naturalnego występowania radonu, Komisja przyjęła zalecenie 2001/928/Euratom ⁽⁵⁾, które podejmuje kwestię jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi pod kątem występowania radonu i długożyciowych produktów jego rozpadu. Należy zatem włączyć te radionuklidy do zakresu stosowania niniejszej dyrektywy.
- (14) Aby zachować wysoką jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, mając na uwadze jej znaczenie dla zdrowia ludzi, niezbędne jest regularne aktualizowanie załączników II i III w świetle postępu naukowego i technicznego.
- (15) To państwa członkowskie określają częstotliwość pobierania i analizy próbek wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, umieszczanej w butelkach i pojemnikach przeznaczonych do sprzedaży, jednak zalecane jest, aby te państwa członkowskie były zobowiązane do monitorowania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi pod kątem zawartości radonu lub trytu lub do ustanowienia dawki orientacyjnej, do pobierania próbek i ich analizy co najmniej raz do roku,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa określa wymogi dotyczące ochrony zdrowia ludności w odniesieniu do substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Niniejsza dyrektywa określa wartości parametryczne oraz częstotliwość i metody monitorowania substancji promieniotwórczych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1) „woda przeznaczona do spożycia przez ludzi” oznacza:

- a) wszelką wodę, w stanie pierwotnym albo po uzdatnieniu, przeznaczoną do picia, gotowania, przygotowywania żywności lub innych celów domowych, niezależnie od jej pochodzenia i od tego, czy dostarczana jest z sieci dystrybucyjnej, cystern lub w butelkach czy pojemnikach;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (Dz.U. L 164 z 26.6.2009, s. 45).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

⁽⁵⁾ Zalecenie Komisji 2001/928/Euratom z dnia 20 grudnia 2001 r. w sprawie ochrony ludności przed narażeniem na radon występujący w zasobach wody pitnej (Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 85).

- b) wszelką wodę wykorzystywaną przez jakiekolwiek przedsiębiorstwo produkcji żywności do wytworzenia, przetworzenia, konserwowania lub wprowadzania do obrotu produktów lub substancji przeznaczonych do spożycia przez ludzi, chyba że właściwe organy krajowe są przekonane, że jakość tej wody nie może wpływać na wartość zdrowotną środków spożywczych w ich końcowej postaci;
- 2) „substancja promieniotwórcza” oznacza każdą substancję zawierającą jeden lub większą liczbę radionuklidów, których aktywności lub stężeń nie można zlekceważyć z punktu widzenia ochrony przed promieniowaniem;
- 3) „dawka orientacyjna” oznacza skuteczną dawkę obciążającą dla jednego roku przyjęcia wynikającą ze wszystkich radionuklidów pochodzenia naturalnego i sztucznego, których obecność w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi została wykryta, z wyjątkiem trytu, potasu-40, radonu i krótkożytych produktów rozpadu radonu;
- 4) „wartość parametryczna” oznacza zawartość substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi, powyżej której państwa członkowskie oceniają, czy obecność substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi wymagające działania oraz – w razie konieczności – podejmują działania naprawcze służące poprawie jakości wody do poziomu zgodnego z wymogami dotyczącymi ochrony zdrowia ludzi przed promieniowaniem.
- Artykuł 3**
- Zakres stosowania i wyłączenia**
1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.
2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:
- a) naturalnych wód mineralnych uznanych za takie przez właściwe organy krajowe zgodnie z dyrektywą 2009/54/WE;
- b) wód będących produktami leczniczymi w rozumieniu dyrektywy 2001/83/WE.
3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy:
- a) wodę przeznaczoną wyłącznie do takich celów, w odniesieniu do których właściwe organy mają pewność, że jakość wody nie ma wpływu, bezpośredniego ani pośredniego, na zdrowie ludności, której to dotyczy;
- b) wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, dostarczaną indywidualnie w ilościach mniejszych niż średnio 10 m³ na dobę lub dostarczaną mniej niż 50 osobom, chyba że woda ta jest dostarczana w ramach działalności handlowej lub publicznej.
4. Państwa członkowskie, które korzystają z wyłączeń przewidzianych w ust. 3 lit. b), zapewniają, aby:
- a) ludność, której to dotyczy, została o tym poinformowana, a także o wszelkich czynnościach, które mogą zostać podjęte w celu ochrony zdrowia ludzi przed niepożądanymi skutkami wynikającymi z jakiegokolwiek zanieczyszczenia wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;
- b) jeśli pojawi się potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzi wynikające z jakości takiej wody, ludność, której to dotyczy, otrzymuje niezwłocznie odpowiednie zalecenia.
- Artykuł 4**
- Obowiązki ogólne**
- Bez uszczerbku dla przepisów ustanowionych w art. 6 ust. 3 lit. a) dyrektywy 96/29/Euratom⁽¹⁾ państwa członkowskie podejmują wszystkie środki niezbędne do ustanowienia odpowiedniego programu monitorowania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, w celu zapewnienia, aby w przypadku niezgodności z wartościami parametrycznymi określonymi zgodnie z niniejszą dyrektywą:
- a) została przeprowadzona ocena w celu ustalenia, czy stanowi to zagrożenie dla zdrowia ludzi wymagające działania; oraz
- b) zostały podjęte, w razie konieczności, działania naprawcze służące poprawie jakości wody do poziomu zgodnego z wymogami dotyczącymi ochrony zdrowia ludzi przed promieniowaniem.
- Artykuł 5**
- Wartości parametryczne i punkty, w których sprawdzana jest zgodność**
1. Państwa członkowskie ustanawiają wartości parametryczne mające zastosowanie do monitorowania substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem I.
2. W przypadku gdy podjęte zostanie monitorowanie wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z wymogami załącznika II do niniejszej dyrektywy, punktem, w którym sprawdzana jest zgodność, jest:
- a) w przypadku wody dostarczanej z sieci dystrybucyjnej – punkt, w którym wypływa ona z kranów, z których jest zazwyczaj pobierana;
- ⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego (Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1).

- b) w przypadku wody dostarczanej z cysterny – punkt, w którym wypływa ona z cysterny;
- c) w przypadku wody w butelkach lub pojemnikach przeznaczonych do sprzedaży – punkt, w którym woda jest rozlewana do butelek lub pojemników;
- d) w przypadku wody wykorzystywanej w przedsiębiorstwie produkcji żywności – punkt, w którym woda jest wykorzystywana w tym przedsiębiorstwie.

3. Określenie punktów, w których sprawdzana jest zgodność, w ust. 2 lit. a) pozostaje bez uszczerbku dla wyboru punktu pobierania próbek, który może znajdować się w dowolnym punkcie strefy zaopatrzenia lub zakładu uzdatniania, pod warunkiem że między punktem pobierania próbek a punktem, w którym sprawdzana jest zgodność, nie następuje niekorzystna zmiana wartości stężenia.

Artykuł 6

Monitorowanie i analiza

1. Państwa członkowskie podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia prowadzenia monitorowania substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie ze strategiami monitorowania i częstotliwością monitorowania określonymi w załączniku II, aby sprawdzić, czy zawartość substancji promieniotwórczych jest zgodna z wartościami parametrycznymi określonymi zgodnie z art. 5 ust. 1.

Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzanie monitorowania w sposób zapewniający, aby uzyskane wartości pomiarowe były reprezentatywne dla jakości wody zużywanej w ciągu całego roku. W przypadku wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi; umieszczanej w butelkach i pojemnikach przeznaczonych do sprzedaży; pozostaje to bez uszczerbku dla zasad HACCP w myśl wymogów rozporządzenia (WE) nr 852/2004 oraz zasad urzędowych kontroli ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004.

2. Monitorowanie pod kątem dawki orientacyjnej prowadzi się zgodnie z wymogami określonymi w załączniku III, a parametry skuteczności analizy muszą być zgodne z tymi wymogami.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby każde laboratorium, w którym analizowane są próbki, miało system kontroli jakości analiz podlegający sprawdzaniu przez zewnętrzną jednostkę zatwierdzoną do tego celu przez właściwy organ.

Artykuł 7

Działania naprawcze i powiadamianie ludności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda niezgodność z wartościami parametrycznymi określonymi zgodnie z art. 5 ust. 1 była niezwłocznie ustalana w celu określenia jej przyczyny.

2. W przypadku niezgodności z wartościami parametrycznymi państwo członkowskie ocenia, czy niezgodność ta stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi wymagające działania.

3. W przypadku gdy zachodzi takie ryzyko, o którym mowa w ust. 2, państwo członkowskie:

a) podejmuje działania naprawcze, aby osiągnąć zgodność z wymogami dotyczącymi ochrony zdrowia ludzi przed promieniowaniem; oraz

b) zapewnia, aby ludność, której to dotyczy, została:

(i) powiadomiona o zagrożeniu i podjętych działaniach naprawczych; oraz

(ii) otrzymała zalecenia dotyczące wszelkich dodatkowych środków ostrożności, które mogą być niezbędne w celu ochrony zdrowia ludzi w związku z substancjami promieniotwórczymi.

Artykuł 8

Transpozycja do prawa krajowego

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 28 listopada 2015 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 10

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 22 października 2013 r.

W imieniu Rady
L. LINKEVIČIUS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WARTOŚCI PARAMETRYCZNE DLA RADONU, TRYTU ORAZ DAWKI ORIENTACYJNEJ W WODZIE PRZEZNACZONEJ DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Radon	100	Bq/l	(Uwaga 1)
Tryt	100	Bq/l	(Uwaga 2)
Dawka orientacyjna	0,10	mSv	

Uwaga 1:

- a) Państwa członkowskie mogą ustanowić wartość stężenia radonu, której przekroczenie uważane jest za niewskazane oraz poniżej której zalecana jest dalsza optymalizacja ochrony, niepowodująca ryzyka dla zaopatrzenia w wodę w skali krajowej lub regionalnej. Określone przez państwa członkowskie stężenie może przekraczać 100 Bq/l, przy czym musi być niższe niż 1 000 Bq/l. W celu uproszczenia przepisów krajowych państwa członkowskie mogą dostosować do takiej wartości stężenia wartość parametryczną.
- b) Podjęcie działań naprawczych uważa się za uzasadnione względami ochrony radiologicznej, bez dalszego rozpatrywania, w przypadku przekroczenia wartości stężenia radonu wynoszącej 1 000 Bq/l.

Uwaga 2: Podwyższone stężenie trytu może świadczyć o obecności innych sztucznych radionuklidów. W przypadku wzrostu stężenia trytu ponad wartość parametryczną wymagane jest przeprowadzenie analizy pod kątem obecności innych sztucznych radionuklidów.

ZAŁĄCZNIK II

MONITOROWANIE SUBSTANCJI PROMIENIOTWÓRCZYCH**1. Zasady ogólne i częstotliwość monitorowania**

Monitorowaniu podlegają wszystkie parametry, dla których wartość parametryczna musi zostać ustalona zgodnie z art. 5 ust. 1. Jednakże nie jest wymagany szczególny parametr, w przypadku gdy właściwy organ może stwierdzić, że w ciągu określonego przez ten organ przedziału czasu nie jest prawdopodobne wystąpienie tego parametru w danej dostawie wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w stężeniach, które mogłyby przekraczać odpowiednią wartość parametryczną.

W przypadku naturalnie występujących radionuklidów, jeżeli w wyniku wcześniejszych analiz wykazano, że stężenie radionuklidów jest stabilne, państwa członkowskie określają częstotliwość, uwzględniając ryzyko dla zdrowia ludzi, w drodze odstępstwa od określonych w pkt 6 minimalnych wymogów dotyczących pobierania próbek. Państwo członkowskie nie jest zobowiązane do monitorowania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi pod kątem radonu lub trytu lub w celu ustalenia dawki orientacyjnej, w przypadku gdy jest przekonane na podstawie innych reprezentatywnych badań, danych z monitorowania lub innych wiarygodnych informacji, że w ciągu określonego przez nie czasu wartości radonu, trytu lub obliczonej dawki orientacyjnej są niższe od odpowiednich wartości parametrycznych wymienionych w załączniku I. W takim przypadku państwo członkowskie przedstawia Komisji powody podjęcia takiej decyzji oraz przekazuje niezbędną dokumentację uzasadniającą, wraz z wynikami przeprowadzonych badań, monitorowania i analiz. W takim przypadku nie mają zastosowania minimalne wymogi dotyczące pobierania próbek i analiz określone w pkt 6 niniejszego załącznika.

2. Radon

Państwa członkowskie zapewniają, aby w celu określenia rozmiaru i charakteru prawdopodobnego narażenia na radon w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi, pochodzącej z różnego rodzaju źródeł wód podziemnych i studni w różnych regionach geologicznych, wykonywane były reprezentatywne badania. Badania te prowadzi się w taki sposób, aby możliwa była identyfikacja podstawowych parametrów, w szczególności z zakresu geologii i hydrologii danego obszaru, promieniotwórczości skał lub gleby, a także rodzaju studni, oraz aby możliwe było wykorzystanie tych parametrów przy podejmowaniu dalszych działań w obszarach, na których istnieje prawdopodobieństwo wysokiego narażenia. Stężenie radonu monitoruje się w przypadkach, gdy na podstawie wyników reprezentatywnych badań lub innych wiarygodnych informacji można przyjąć, że możliwe jest przekroczenie wartości parametrycznej określonej zgodnie z art. 5 ust. 1.

3. Tryt

Państwa członkowskie zapewniają, aby monitorowanie pod kątem trytu w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi przeprowadzane było w przypadku, gdy w obrębie ujęcia obecne jest antropogeniczne źródło trytu lub innych sztucznych radionuklidów oraz nie jest możliwe wykazanie za pomocą innych programów kontroli lub badań, że stężenie trytu jest niższe od wartości parametrycznej wymienionej w załączniku I. W przypadku gdy niezbędne jest monitorowanie pod kątem trytu, prowadzi się je z częstotliwością określoną w tabeli zawartej w pkt 6 niniejszego załącznika. Jeżeli stężenie trytu przekracza wartość parametryczną, wymagane jest badanie pod kątem obecności innych sztucznych radionuklidów.

4. Dawka orientacyjna

Monitorowanie wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi pod kątem dawki orientacyjnej przeprowadza się w przypadku, gdy obecne jest źródło sztucznej lub podwyższonej naturalnej promieniotwórczości oraz nie jest możliwe wykazanie za pomocą innych reprezentatywnych programów monitorowania lub innych badań, że dawka orientacyjna jest niższa od wartości parametrycznej wymienionej w załączniku I. W przypadku gdy niezbędne jest monitorowanie stężenia sztucznych radionuklidów, prowadzi się je z częstotliwością określoną w tabeli zawartej w pkt 6 niniejszego załącznika. W przypadku gdy niezbędne jest monitorowanie stężenia naturalnych radionuklidów, każde z państw członkowskich określa częstotliwość monitorowania aktywności całkowitej alfa, aktywności całkowitej beta albo indywidualnych naturalnie występujących radionuklidów w zależności od strategii kontroli przyjętej przez każde z państw członkowskich (zgodnie z załącznikiem III). Częstotliwość monitorowania może być różna – od jednorazowego pomiaru kontrolnego po badania prowadzone z częstotliwościami określonymi w tabeli zawartej w pkt 6 niniejszego załącznika. W przypadku gdy niezbędny jest tylko pojedynczy pomiar kontrolny naturalnej promieniotwórczości, kolejny pomiar jest wymagany przynajmniej w przypadku, gdy zajdzie jakiegokolwiek zmiana w odniesieniu do zaopatrzenia, która może mieć wpływ na stężenie radionuklidów w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

5. Uzdatanie wody

W przypadku poddania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi uzdatnianiu mającemu na celu obniżenie stężenia radionuklidów, monitorowanie przeprowadza się z częstotliwością określoną w tabeli zawartej w pkt 6, aby zapewnić nieprzerwaną skuteczność tego uzdatniania.

6. Minimalne częstotliwości pobierania próbek i wykonywania analiz

Minimalną częstotliwość pobierania próbek i wykonywania analiz do celów monitorowania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi dostarczanej z sieci dystrybucyjnej, cysterny lub wykorzystywanej w przedsiębiorstwie produkcji żywności określa się w poniższej tabeli:

Tabela

Minimalna częstotliwość pobierania próbek i wykonywania analiz w ramach monitorowania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi pochodzącej z sieci wodociągowej lub z cysterny albo wykorzystywanej w przedsiębiorstwie produkcji żywności

Objętość wody dostarczanej lub produkowanej dziennie w strefie zaopatrzenia (Uwaga 1 i 2) m ³	Liczba próbekrocznie (Uwaga 3 i 4)
objętość ≤ 100	(Uwaga 5)
100 < objętość ≤ 1 000	1
1 000 < objętość ≤ 10 000	1 + 1 na każde 3 300 m ³ /d i jego część z objętości ogółem
10 000 < objętość ≤ 100 000	3 + 1 na każde 10 000 m ³ /d i jego część z objętości ogółem
objętość > 100 000	10 + 1 na każde 25 000 m ³ /d i jego część z objętości ogółem

Uwaga 1: Strefa zaopatrzenia jest określonym geograficznie obszarem, z którego pochodzi woda przeznaczona do spożycia przez ludzi z jednego lub więcej źródeł oraz w ramach którego jakość wody może być uznawana w przybliżeniu za jednolitą.

Uwaga 2: Objętości są obliczane jako średnie pobrane w okresie roku kalendarzowego. Państwo członkowskie może wykorzystać liczbę mieszkańców strefy zaopatrzenia zamiast objętości wody w celu ustalenia minimalnej częstotliwości, przyjmując, że zużycie wody wynosi 200 l/dobę/na głowę.

Uwaga 3: W miarę możliwości liczba próbek powinna być rozdzielona równomiernie w czasie i miejscu.

Uwaga 4: W przypadku nieciągłego, krótkotrwałego zaopatrzenia w wodę, częstotliwość monitorowania wody dostarczanej z cysterną zostanie ustalona przez zainteresowane państwo członkowskie.

Uwaga 5: Częstotliwość zostanie ustalona przez zainteresowane państwo członkowskie.

Państwa członkowskie określają częstotliwości pobierania próbek w odniesieniu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi umieszczonej w butelkach i pojemnikach przeznaczonych do sprzedaży. Państwa członkowskie mogą przy tym uwzględniać objętość produkowanej wody.

7. Uśrednianie

Jeżeli w przypadku danej próbki przekroczona została któraś z wartości parametrycznych, państwa członkowskie określają zakres ponownego pobierania próbek niezbędnego dla zapewnienia reprezentatywności zmierzonych wartości dla średniego stężenia promieniotwórczości przez cały rok.

ZAŁĄCZNIK III

MONITOROWANIE POD KĄTEM DAWKI ORIENTACYJNEJ ORAZ PARAMETRY SKUTECZNOŚCI ANALIZ**1. Monitorowanie pod kątem zgodności z dawką orientacyjną**

Państwa członkowskie mogą korzystać z różnych wiarygodnych strategii kontroli pozwalających stwierdzić promieniotwórczość w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Strategie takie mogą obejmować kontrole pod kątem określonych radionuklidów, kontrole pod kątem indywidualnego radionuklidu lub pod kątem aktywności całkowitej alfa lub aktywności całkowitej beta.

a) kontrole pod kątem określonych radionuklidów lub kontrole pod kątem pojedynczego radionuklidu

Jeżeli jedno ze stężeń promieniotwórczości przekroczy 20 % odpowiedniej wartości obliczonej lub stężenie trytu przekroczy wartość parametryczną wymienioną w załączniku I, wymagana jest analiza dodatkowych radionuklidów. Radionuklidy, które należy poddać analizie, określone są przez państwa członkowskie z uwzględnieniem wszystkich stosownych informacji dotyczących prawdopodobnych źródeł promieniotwórczości.

b) strategię kontroli pod kątem aktywności całkowitej alfa i aktywności całkowitej beta

Państwa członkowskie mogą stosować strategię kontroli aktywności całkowitej alfa i aktywności całkowitej beta ⁽¹⁾ w celu monitorowania wskaźnikowej wartości parametrycznej w odniesieniu do dawki orientacyjnej.

W tym celu niezbędne jest ustalenie poziomów kontroli aktywności całkowitej alfa i aktywności całkowitej beta. Zalecany poziom kontroli dla aktywności całkowitej alfa to 0,1 Bq/l. Zalecany poziom kontroli dla aktywności całkowitej beta to 1,0 Bq/l.

Jeżeli aktywność całkowita alfa i aktywność całkowita beta wynoszą odpowiednio mniej niż 0,1 Bq/l oraz 1,0 Bq/l, państwo członkowskie może przyjąć, że dawka orientacyjna wynosi mniej niż wartość parametryczna 0,1 mSv i nie musi wymagać badania radiologicznego, chyba że z innych źródeł informacji wynika, że określone radionuklidy są obecne w wodzie i mogą spowodować przekroczenie wartości 0,1 mSv dla dawki orientacyjnej.

Jeżeli aktywność całkowita alfa przekracza 0,1 Bq/l lub aktywność całkowita beta przekracza 1,0 Bq/l, niezbędna jest analiza pod kątem określonych radionuklidów.

Państwa członkowskie mogą określić alternatywne poziomy kontroli aktywności całkowitej alfa i aktywności całkowitej beta, w przypadku gdy są w stanie wykazać, że takie alternatywne poziomy są zgodne z wartością dawki orientacyjnej wynoszącą 0,1 mSv.

Radionuklidy, które należy poddać analizie są określone przez państwa członkowskie z uwzględnieniem wszystkich stosownych informacji dotyczących prawdopodobnych źródeł promieniotwórczości. Ponieważ wyższy poziom trytu może oznaczać obecność innych sztucznych radionuklidów, pomiaru trytu, aktywności całkowitej alfa i aktywności całkowitej beta należy dokonać w tej samej próbce.

2. Obliczanie dawki orientacyjnej

Dawkę orientacyjną oblicza się ze zmierzonych stężeń radionuklidów i współczynników dawki pochłoniętej określonych w tabeli A załącznika III do dyrektywy 96/29/Euratom lub na podstawie bardziej aktualnych informacji uznanych przez właściwe organy w państwie członkowskim, w odniesieniu do wielkości rocznego spożycia wody (730 l dla osób dorosłych). Państwo członkowskie może uznać, że dawka orientacyjna jest mniejsza niż wartość parametryczna wynosząca 0,1 mSv i nie jest wymagane dalsze badanie, jeżeli spełniony jest wzór:

$$\sum_{i=1}^n \frac{C_i(ops)}{C_i(der)} \leq 1$$

gdzie:

$C_i(ops)$ = wartość zaobserwowana stężenia radionuklidu i

$C_i(der)$ = wartość pochodna stężenia radionuklidu i

n = liczba wykrytych radionuklidów.

⁽¹⁾ W stosownych przypadkach zamiast aktywności całkowitej beta można wykorzystać aktywność resztkową beta, po odjęciu stężenia aktywności K-40.

Stężenia pochodne dla promieniotwórczości w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾

Pochodzenie	Nuklid	Stężenie pochodne
Naturalne	U-238 ⁽²⁾	3,0 Bq/l
	U-234 ⁽²⁾	2,8 Bq/l
	Ra-226	0,5 Bq/l
	Ra-228	0,2 Bq/l
	Pb-210	0,2 Bq/l
	Po-210	0,1 Bq/l
Sztuczne	C-14	240 Bq/l
	Sr-90	4,9 Bq/l
	Pu-239/Pu-240	0,6 Bq/l
	Am-241	0,7 Bq/l
	Co-60	40 Bq/l
	Cs-134	7,2 Bq/l
	Cs-137	11 Bq/l
	I-131	6,2 Bq/l

⁽¹⁾ Niniejsza tabela zawiera wartości dla najczęściej występujących radionuklidów naturalnych i sztucznych. Są to wartości precyzyjne, obliczone dla dawki 0,1 mSv i rocznego spożycia wody 730 l przy współczynnikach dawki pochłoniętej określonych w tabeli A w załączniku III do dyrektywy 96/29/Euratom. Stężenia pochodne dla innych radionuklidów można określić w ten sam sposób, a ich wartości można następnie aktualizować w oparciu o nowsze dane uznane przez właściwe organy w państwach członkowskich.

⁽²⁾ W tabeli uwzględniono wyłącznie właściwości radiologiczne uranu, bez toksyczności chemicznej

3. Parametry skuteczności i metody analizy

Dla następujących parametrów i radionuklidów stosowana metoda analizy musi co najmniej umożliwiać zmierzenie stężenia aktywności przy granicy wykrywalności określonej poniżej:

Parametry i radionuklidy	Granica wykrywalności (Uwaga 1 i 2)	Uwagi
Tryt	10 Bq/l	Uwaga 3
Radon	10 Bq/l	Uwaga 3
Aktywność całkowita alfa	0,04 Bq/l	Uwaga 4
Aktywność całkowita beta	0,4 Bq/l	Uwaga 4
U-238	0,02 Bq/l	
U-234	0,02 Bq/l	

Parametry i radionuklidy	Granica wykrywalności (Uwaga 1 i 2)	Uwagi
Ra-226	0,04 Bq/l	
Ra-228	0,02 Bq/l	Uwaga 5
Pb-210	0,02 Bq/l	
Po-210	0,01 Bq/l	
C-14	20 Bq/l	
Sr-90	0,4 Bq/l	
Pu-239/Pu-240	0,04 Bq/l	
Am-241	0,06 Bq/l	
Co-60	0,5 Bq/l	
Cs-134	0,5 Bq/l	
Cs-137	0,5 Bq/l	
I-131	0,5 Bq/l	

Uwaga 1: Granicę wykrywalności wyznacza się zgodnie z normą ISO 11929: Ustalanie granic charakterystycznych (próg decyzji, granica wykrywalności i przedział ufności) dla pomiarów promieniowania jonizującego – Zasady podstawowe i zastosowania ogólne, z prawdopodobieństwem błędu pierwszego i drugiego stopnia wynoszącym 0,05.

Uwaga 2: Niepewność pomiaru oblicza się i przedstawia jako całkowitą niepewność standardową lub jako rozszerzoną niepewność standardową o współczynniku rozszerzenia wynoszącym 1,96, zgodnie z wytycznymi ISO dotyczącymi wyrażania niepewności pomiaru.

Uwaga 3: Granica wykrywalności trytu i radonu wynosi 10 % wartości parametrycznej tych pierwiastków wynoszącej 100 Bq/l

Uwaga 4: Granica wykrywalności aktywności całkowitej alfa i aktywności całkowitej beta wynosi 40 % wartości kontroli wynoszących, odpowiednio, 0,1 i 1,0 Bq/l

Uwaga 5: Niniejsza granica wykrywalności ma zastosowanie wyłącznie do kontroli początkowej pod kątem dawki orientacyjnej dla nowego źródła wody; jeżeli w wyniku początkowej kontroli zostanie ustalone, że nie jest prawdopodobne, aby wartość Ra-228 przekraczała 20 % stężenia pochodnego, granica wykrywalności może zostać podniesiona do 0,08 Bq/l dla rutynowych pomiarów nuklidów Ra-228, do czasu, kiedy konieczna będzie kolejna kontrola.

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 12 sierpnia 2013 r.

w sprawie zasadniczych wymagań odnoszących się do urządzeń morskiej łączności radiowej przeznaczonych do stosowania na statkach nieobjętych konwencją SOLAS i do używania w światowym morskim systemie łączności alarmowej i bezpieczeństwa (GMDSS)

(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 5185)

(2013/638/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 1999/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3 ust. 3 lit. e),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Niektóre państwa członkowskie wdrożyły lub zamierzają wdrożyć wspólne przepisy i zasady bezpieczeństwa dla urządzeń radiowych na statkach, do których nie stosuje się przepisów Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. (konwencja SOLAS), dalej nazywanych „statkami nieobjętymi konwencją SOLAS”.
- (2) Harmonizacja usług radiowych powinna się przyczynić do zwiększenia bezpieczeństwa żeglugi statków nieobjętych konwencją SOLAS, zwłaszcza w sytuacji zagrożenia i w złych warunkach pogodowych.
- (3) Okólnik nr 803 Komitetu Bezpieczeństwa na Morzu (MSC) w sprawie uczestnictwa statków nieobjętych konwencją SOLAS w światowym morskim systemie łączności alarmowej i bezpieczeństwa (GMDSS) oraz rezolucja MSC.131 (75) Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) zachęcają państwa do stosowania wytycznych dotyczących uczestnictwa statków nieobjętych konwencją SOLAS w GMDSS i zalecają państwom ustanowienie wymogów dotyczących określonych cech i właściwości urządzeń radiowych w związku z GMDSS do stosowania na wszystkich statkach.
- (4) W Regulaminie radiokomunikacyjnym Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego określono pewne częstotliwości, które są przeznaczone do stosowania przez GMDSS. Wszystkie urządzenia radiowe działające na tych częstotliwościach, przeznaczone do stosowania w razie niebezpieczeństwa, powinny być kompatybilne ze wskazanym przeznaczeniem tych częstotliwości

i dawać wystarczającą gwarancję prawidłowego funkcjonowania w razie niebezpieczeństwa.

- (5) Należy wyjaśnić, że decyzja Komisji 2004/71/WE z dnia 4 września 2003 r. w sprawie istotnych wymagań odnoszących się do urządzeń morskiej łączności radiowej, które zamierza się zastosować na statkach nieobjętych przepisami konwencji SOLAS i które mają być stosowane w Światowym Morskim Systemie Łączności Alarmowej i Bezpieczeństwa (GMDSS) ⁽²⁾, ma zastosowanie do urządzeń GMDSS, które są przeznaczone do używania na wszystkich statkach nieobjętych konwencją SOLAS i nie wchodzą w zakres dyrektywy Rady 96/98/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie wyposażenia statków ⁽³⁾.
- (6) Wdrażanie wymagań wobec urządzeń GMDSS przeznaczonych dla statków nieobjętych konwencją SOLAS powinno odbywać się w sposób spójny we wszystkich państwach członkowskich oraz zgodny z właściwymi wytycznymi IMO.
- (7) Biorąc pod uwagę liczbę zmian, jakie należy wprowadzić do decyzji 2004/71/WE, dla jasności decyzja ta powinna zostać zastąpiona.
- (8) Środki ustanowione w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Oceny Zgodności Telekomunikacji i Nadzoru Rynku,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejsza decyzja ma zastosowanie do wszystkich urządzeń radiowych nieobjętych zakresem dyrektywy 96/98/WE, które są przeznaczone do stosowania na wszystkich statkach, do których nie stosuje się przepisów Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. (konwencja SOLAS) (dalej nazywanych „statkami nieobjętymi konwencją SOLAS”), i które to urządzenia są przeznaczone do używania w światowym morskim systemie łączności alarmowej i bezpieczeństwa (GMDSS), zgodnie z przepisami rozdziału IV konwencji SOLAS, w jednej z następujących służb:

⁽¹⁾ Dz.U. L 91 z 7.4.1999, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 54.

⁽³⁾ Dz.U. L 46 z 17.2.1997, s. 25.

a) służbie ruchomej morskiej, zdefiniowanej w art. 1.28 Regulaminu radiokomunikacyjnego Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU);

Artykuł 3

Decyzja 2004/71/WE traci moc.

b) służbie ruchomej morskiej satelitarnej, zdefiniowanej w art. 1.29 Regulaminu radiokomunikacyjnego ITU.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Artykuł 2

Nie naruszając przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE ⁽¹⁾, urządzenia radiowe powinny być zaprojektowane w taki sposób, aby zapewniały prawidłowe funkcjonowanie w warunkach środowiska morskiego, spełniały wszystkie wymagania operacyjne GMDSS mające zastosowanie do statków nieobjętych konwencją SOLAS, zgodnie z właściwymi przepisami Międzynarodowej Organizacji Morskiej, a także umożliwiały wyraźną i niezawodną komunikację za pośrednictwem wysokiej jakości łączności analogowej lub cyfrowej.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 sierpnia 2013 r.

W imieniu Komisji
Antonio TAJANI
Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 25.6.2009, s. 1.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 6 listopada 2013 r.

w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu z żelaza lub ze stali o średnicy zewnętrznej przekraczającej 406,4 mm, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

(2013/639/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. WSZCZĘCIE POSTĘPOWANIA

- (1) W dniu 16 lutego 2013 r. Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu z żelaza lub ze stali o średnicy zewnętrznej przekraczającej 406,4 mm, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”), i opublikowała zawiadomienie o wszczęciu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.
- (2) Postępowanie wszczęto w następstwie skargi złożonej przez Komitet Ochrony Przemysłu Rur i Przewodów Rurowych bez Szwu Unii Europejskiej („skarżący”), reprezentujący ponad 25 % łącznej unijnej produkcji niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu z żelaza lub ze stali o średnicy zewnętrznej przekraczającej 406,4 mm. Wspomniana skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na przywóz dumpingowy produktu i wynikającą z niego istotną szkodę, które były wystarczające, by uzasadnić wszczęcie postępowania.
- (3) Komisja powiadomiła skarżącego, innych znanych producentów unijnych, znanych producentów eksportujących z ChRL, producentów w ewentualnym państwie analogicznym, znanych importerów, dystrybutorów i inne znane zainteresowane strony, a także przedstawicieli ChRL, o wszczęciu postępowania. Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu.
- (4) Skarżący, inni producenci unijni, producenci eksportujący w ChRL, importerzy i dystrybutorzy przedstawili swoje stanowiska. Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

B. WYCOFANIE SKARGI I ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA

- (5) W piśmie z dnia 9 września 2013 r. skierowanym do Komisji skarżący wycofał skargę.
- (6) Zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w przypadku wycofania skargi postępowanie może zostać zakończone, o ile nie jest to sprzeczne z interesem Unii.
- (7) Dochodzenie nie ujawniło żadnych okoliczności wskazujących, że takie zakończenie byłoby sprzeczne z interesem Unii. Dlatego Komisja uznała, że obecne postępowanie powinno zostać zakończone. Zainteresowane strony zostały odpowiednio poinformowane i umożliwiono im przedstawienie uwag. Nie otrzymano żadnych uwag.
- (8) Komisja stwierdza zatem, że postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu z żelaza lub ze stali o średnicy zewnętrznej przekraczającej 406,4 mm, pochodzących z ChRL, powinno zostać zakończone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu rur i przewodów rurowych bez szwu z żelaza lub ze stali innej niż nierdzewna, o przekroju okrągłym, o średnicy zewnętrznej przekraczającej 406,4 mm, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, obecnie objętych kodami CN 7304 19 90, 7304 29 90, 7304 39 98 i 7304 59 99, zostaje zakończone.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. C 45 z 16.2.2013, s. 3.

III

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 522/12/COL

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca po raz osiemdziesiąty siódmy zasady proceduralne i merytoryczne w dziedzinie pomocy państwa przez wprowadzenie nowego rozdziału o środkach pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r.

URZĄD NADZORU EFTA,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym⁽¹⁾, w szczególności jego art. 61–63 oraz protokół 26 do tego porozumienia,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 2 lit. b) oraz art. 24,

PRZYWOŁUJĄC zasady proceduralne i merytoryczne w dziedzinie pomocy państwa przyjęte przez Urząd w dniu 19 stycznia 1994 r.⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

Zgodnie z art. 24 porozumienia o nadzorze i Trybunale Urząd wprowadza w życie postanowienia Porozumienia EOG dotyczące pomocy państwa,

Zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) porozumienia o nadzorze i Trybunale Urząd wydaje zawiadomienia oraz wskazówki w kwestiach objętych Porozumieniem EOG, jeśli porozumienie to lub porozumienie o nadzorze i Trybunale jasno tak stanowi lub jeśli Urząd uznaje to za konieczne.

W dniu 22 maja 2012 r. Komisja Europejska przyjęła komunikat zawierający „Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r.”⁽⁴⁾.

Komunikat ten ma również znaczenie dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Należy zapewnić jednolite stosowanie zasad EOG w zakresie pomocy państwa w całym Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Zgodnie z pkt II części „OGÓLNE” zamieszczonej na końcu załącznika XV do Porozumienia EOG Urząd przyjmuje, po konsultacji z Komisją, akty prawne odpowiadające tym, które zostały przyjęte przez Komisję Europejską.

Przeprowadzono konsultacje z Komisją Europejską i państwami EFTA,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wytyczne w sprawie pomocy państwa zostają zmienione przez dodanie nowego rozdziału dotyczącego środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r. Nowy rozdział stanowi załącznik do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ „Porozumienie EOG”.

⁽²⁾ „Porozumienie o nadzorze i Trybunale”.

⁽³⁾ Wytyczne dotyczące zastosowania i interpretacji art. 61 i 62 Porozumienia EOG oraz art. 1 protokołu 3 do porozumienia o nadzorze i Trybunale, przyjęte i wydane przez Urząd w dniu 19 stycznia 1994 r., opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (zwanym dalej Dz.U.) L 231 z 3.9.1994, s. 1 oraz w Suplemencie EOG nr 32 z 3.9.1994, s. 1, zwane dalej „wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa”. Zaktualizowana wersja wytycznych dotyczących pomocy państwa jest opublikowana na stronie internetowej Urzędu: <http://www.eftasurv.int/state-aid/legal-framework/state-aid-guidelines/>

⁽⁴⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r. (Dz.U. C 158 z 5.6.2012, s. 4).

Artykuł 2

Jedynie wersja w języku angielskim jest autentyczna.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Oda Helen SLETNES
Przewodnicząca

Sverrir Haukur GUNNLAUGSSON
Członek Kolegium

ZAŁĄCZNIK

POMOC W KONTEKŚCIE SYSTEMU HANDLU UPRAWNIENIAMI DO EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH PO 2012 R. ⁽¹⁾**POLITYKA W ZAKRESIE POMOCY PAŃSTWA A DYREKTYWA W SPRAWIE ETS**

1. W dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ⁽²⁾ ustanowiono system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii (EU ETS), natomiast w dyrektywie 2009/29/WE ⁽³⁾ udoskonalono i rozszerzono EU ETS ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 r. Zmieniona dyrektywa 2003/87/WE ⁽⁴⁾ jest zwana dalej „dyrektywą w sprawie ETS”. Dyrektywa 2009/29/WE jest częścią pakietu prawodawczego zawierającego środki służące zwalczaniu zmiany klimatu oraz promowaniu energii odnawialnej i opartej na technologiach niskiemisyjnych. Głównym celem pakietu było osiągnięcie ogólnego unijnego celu środowiskowego, jakim jest zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych o 20 % w stosunku do 1990 r. oraz uzyskanie 20 % udziału energii odnawialnej w całkowitym zużyciu energii w Unii do 2020 r.
2. Dyrektywa w sprawie ETS przewiduje następujące szczególne i przejściowe środki dla niektórych przedsiębiorstw: pomoc mająca na celu rekompensatę wzrostu cen energii elektrycznej wynikającego z włączenia kosztów emisji gazów cieplarnianych wynikających z EU ETS (powszechnie zwanych „kosztami emisji pośrednich”), pomoc na inwestycje dla wysoce wydajnych elektrowni, w tym nowych elektrowni gotowych do bezpiecznego dla środowiska wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS), fakultatywne przejściowe bezpłatne uprawnienia w sektorze energii elektrycznej w niektórych państwach EFTA ⁽⁵⁾ i wyłączenie niektórych małych instalacji z EU ETS, jeżeli zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych można osiągnąć poza ramami EU ETS przy niższym koszcie administracyjnym.
3. Szczególne i przejściowe środki przewidziane w kontekście wdrażania dyrektywy w sprawie ETS wiążą się z udzieleniem pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG. Zgodnie z sekcją II części 2 protokołu 3 do porozumienia o nadzorze i Trybunale państwa EFTA muszą zgłosić pomoc państwa Urzędowi Nadzoru EFTA i nie mogą wprowadzić jej w życie do czasu zatwierdzenia przez Urząd Nadzoru EFTA.
4. Aby zapewnić przejrzystość i pewność prawną, niniejsze wytyczne zawierają wyjaśnienie kryteriów zgodności, które zostaną zastosowane do wspomnianych środków pomocy państwa, w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych udoskonalonego i rozszerzonego dyrektywą 2009/29/WE.
5. Zgodnie z testem równowagi między pozytywnym a negatywnym oddziaływaniem pomocy, przedstawionym w planie działania z zakresu pomocy państwa z 2005 r. ⁽⁶⁾, zasadniczym celem kontroli pomocy państwa w kontekście wdrażania EU ETS jest zadbanie o to, by przyznana pomoc państwa spowodowała większe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, niż byłoby to możliwe bez przyznanej pomocy, a także o to, by pozytywne skutki pomocy przeważały nad jej skutkami negatywnymi pod względem zakłócania konkurencji na rynku wewnętrznym. Pomoc państwa musi być konieczna do osiągnięcia celu środowiskowego EU ETS (konieczność pomocy) i należy ją ograniczyć do minimum niezbędnego do osiągnięcia pożądanego poziomu ochrony środowiska (proporcjonalność pomocy), nie powodując nadmiernych zakłóceń konkurencji i handlu na rynku wewnętrznym.

⁽¹⁾ Wytyczne te odpowiadają wytycznym Komisji w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r., które przyjęto w dniu 22 maja 2012 r. (Dz.U. C 158 z 5.6.2012, s. 4). Wytyczne Urzędu dotyczące pomocy państwa są publikowane na stronie internetowej Urzędu (www.eftasurv.int/state-aid/legal-framework/state-aid-guidelines/).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32. Dyrektywa włączona do Porozumienia EOG w pkt 21a1 załącznika XX.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63. Dyrektywa włączona do Porozumienia EOG w pkt 21a1 załącznika XX.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r., Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 18; dyrektywa 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r., Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3; rozporządzenie (WE) nr 219/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2009 r., Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 109.

⁽⁵⁾ Do celów niniejszych wytycznych termin „państwa EFTA” odnosi się do Islandii, Liechtensteinu i Norwegii, ale nie do Szwajcarii, która – choć jest państwem EFTA – nie należy do EOG.

⁽⁶⁾ Plan działań w zakresie pomocy państwa – Gorzej i lepiej ukierunkowana pomoc państwa: mapa drogowa reformy pomocy państwa na lata 2005–2009, COM(2005) 107 final z 7.6.2005.

6. Ponieważ przepisy ustanowione w dyrektywie 2009/29/WE będą miały zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r., przed tą datą pomoc państwa nie może być uznana za konieczną, aby zmniejszyć obciążenia wynikające z przepisów tej dyrektywy. W rezultacie środki objęte niniejszymi wytycznymi dozwolone są jedynie w przypadku kosztów poniesionych w dniu 1 stycznia 2013 r. lub po tym dniu oprócz pomocy związanej z fakultatywnym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej (w niektórych państwach EFTA), która, pod pewnymi warunkami, może obejmować inwestycje zawarte w planach krajowych dokonywane po dniu 25 czerwca 2009 r.

1. SPECJALNE ŚRODKI OBJĘTE NINIEJSZYMI WYTYCZNYMI

1.1. **Pomoc dla przedsiębiorstw w sektorach i podsektorach, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów uprawnień EU ETS na ceny energii elektrycznej (pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich)**

7. Na podstawie art. 10a ust. 6 dyrektywy w sprawie ETS państwa EOG mogą przyznać pomoc państwa na rzecz sektorów lub podsektorów, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii (zwanych dalej kosztami emisji pośrednich) w celu kompensacji tych kosztów zgodnie z zasadami pomocy państwa. Na potrzeby niniejszych wytycznych pojęcie „ucieczka emisji” opisuje możliwość wzrostu całkowitej emisji gazów cieplarnianych, w przypadku gdy przedsiębiorstwa przeniosą swoją produkcję poza Unię, ponieważ nie będą mogły przenieść wzrostu kosztów wynikającego z EU ETS na swoich klientów, nie tracąc przy tym znaczącego udziału w rynku.
8. Przeciwdziałanie ryzyku ucieczki emisji służy celowi środowiskowemu, ponieważ pomoc zmierza do zapobieżenia wzrostowi całkowitej emisji gazów cieplarnianych z powodu przeniesienia produkcji poza EOG wobec braku wiążącej międzynarodowej umowy w sprawie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych. Jednocześnie pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich może mieć negatywny wpływ na skuteczność EU ETS. W przypadku niewłaściwego ukierunkowania pomoc uwalniałaby beneficjentów od kosztu emisji pośrednich, ograniczając tym samym zachęty do zmniejszania emisji i do innowacji w sektorze. W rezultacie koszty zmniejszenia emisji musiałyby ponosić głównie inne sektory gospodarki. Ponadto taka pomoc państwa może powodować znaczące zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym, w szczególności w sytuacji, gdy przedsiębiorstwa w tym samym sektorze traktuje się inaczej w różnych państwach EOG z powodu różnych ograniczeń budżetowych. Niniejsze wytyczne muszą zatem odnieść się do trzech określonych celów: ograniczenia do minimum ryzyka ucieczki emisji, utrzymania celu EU ETS, jakim jest osiągnięcie oszczędnej pod względem kosztów dekarbonizacji i ograniczenia do minimum zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym.
9. W trakcie procesu przyjmowania dyrektywy 2009/29/WE Komisja wydała oświadczenie⁽⁷⁾ określające główne zasady, które ma zamiar stosować w odniesieniu do pomocy państwa na pokrycie kosztów emisji pośrednich, aby uniknąć nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji.
10. Komisja oceniła na poziomie Unii możliwości przenoszenia przez dany sektor lub podsektor kosztów emisji pośrednich na ceny produktów bez znaczącej utraty udziału w rynku na rzecz instalacji poza Unią, które cechuje większa emisyjność CO₂.
11. Maksymalną kwotę pomocy, jaką państwa EOG mogą przyznać, oblicza się zgodnie ze wzorem, który uwzględnia referencyjne poziomy produkcji danej instalacji lub poziomy referencyjnego zużycia energii elektrycznej przez daną instalację zgodnie z niniejszymi wytycznymi, a także wskaźnik emisji CO₂ w przypadku energii elektrycznej pochodzącej z obiektów energetycznego spalania na różnych obszarach geograficznych. W przypadku umów na dostawy energii elektrycznej, w których nie ujęto kosztów emisji CO₂, nie przyznaje się pomocy państwa. Wspomniany wzór zapewnia proporcjonalność pomocy i utrzymanie zachęt do zwiększania efektywności elektrycznej i przejścia z „brudnej” energii elektrycznej na „czystą”, zgodnie z motywem 27 dyrektywy 2009/29/WE.
12. Ponadto w celu zminimalizowania zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym oraz zachowania celów EU ETS, tj. osiągnięcia dekarbonizacji oszczędnej pod względem kosztów, pomoc nie może rekompensować w pełni kosztów uprawnień do emisji w cenach energii elektrycznej i musi być z czasem zmniejszana. Malejąca intensywność pomocy ma zasadnicze znaczenie w przypadku operacyjnej pomocy państwa, gdyż pozwala uniknąć uzależnienia od pomocy. Ponadto zapewni ona długoterminowe zachęty do pełnej internalizacji ekologicznych efektów zewnętrznych i krótkoterminowe zachęty do przejścia na technologie produkcji emitujące mniej CO₂, podkreślając przy tym tymczasowy charakter pomocy i przyczyniając się do przejścia na gospodarkę opartą na technologiach niskoemisyjnych.

⁽⁷⁾ Załącznik II do załącznika 15713/1/08REV1 z dnia 18 listopada 2008 r. (25.11) <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P6-TA-2008-0610+0+DOC+XML+V0//PL>

1.2. Pomoc na inwestycje dla wysoce wydajnych elektrowni, w tym nowych elektrowni gotowych do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS)

13. Zgodnie z oświadczeniem Komisji dla Rady Europejskiej⁽⁸⁾ odnoszącym się do art. 10 ust. 3 dyrektywy w sprawie ETS, który dotyczy sposobu wykorzystywania dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji, państwa EOG mogą wykorzystać omawiane dochody, w latach 2013–2016, na wsparcie budowy wysoce efektywnych elektrowni, w tym nowych zakładów energetycznych gotowych do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS). Negatywną stroną tej definicji jest fakt, że zgodnie z art. 33 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla⁽⁹⁾ państwa EOG muszą zadbać o to, aby operatorzy wszystkich obiektów energetycznego spalania o znamionowej mocy elektrycznej przekraczającej 300 megawatów przeprowadzili ocenę, czy spełnione są określone warunki, a mianowicie dostępność odpowiednich składowisk, ekonomiczna i techniczna wykonalność instalacji transportowych oraz ekonomiczna i techniczna wykonalność dostosowania obiektu pod względem wychwytywania dwutlenku węgla. W przypadku pozytywnej oceny na terenie obiektu rezerwuje się odpowiednią przestrzeń dla urządzeń niezbędnych do wychwytywania i sprężania CO₂⁽¹⁰⁾.
14. Pomoc powinna mieć na celu dążenie do zwiększenia ochrony środowiska prowadzącego do obniżenia poziomu emisji CO₂ zgodnie z najnowszymi technologiami i koncentrowanie się na niedoskonałości rynku poprzez znaczny wpływ na ochronę środowiska. Pomoc musi być konieczna, powodować efekt zachęty i być proporcjonalna. Pomoc na wdrażanie wychwytywania i składowania dwutlenku węgla nie wchodzi w zakres niniejszych wytycznych i oceniana jest na podstawie innych obowiązujących zasad pomocy państwa, a zwłaszcza rozdziału wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczących pomocy państwa na ochronę środowiska⁽¹¹⁾.
15. Aby zapewnić proporcjonalność pomocy, maksymalną intensywność pomocy należy dostosowywać w zależności od wkładu w zwiększenie ochrony środowiska i zmniejszenie emisji CO₂ (cel dyrektywy w sprawie ETS) nowej elektrowni. Dlatego rozpoczęcie przed 2020 r. wdrażania pełnego łańcucha CCS (tj. konstrukcji i faktycznego rozpoczęcia wychwytywania, transportu i składowania CO₂) przez nowe elektrownie należy nagradzać w porównaniu z nowymi elektrowniami gotowymi do CCS, które nie rozpoczęły wdrażania pełnego łańcucha CCS przed 2020 r. Ponadto w przypadku rozważania dwóch podobnych projektów nowych zakładów energetycznych gotowych do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla dopuszczalna maksymalna intensywność pomocy powinna być wyższa w przypadku projektów wybranych w drodze procedury przetargowej zgodnej z zasadami konkurencji (opartej na jasnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach), która faktycznie zapewni ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum i sprzyja konkurencji na rynku produkcji energii elektrycznej. W omawianych okolicznościach można założyć, że odpowiednie oferty odzwierciedlają wszystkie ewentualne korzyści, które mogą płynąć z dodatkowej inwestycji.

1.3. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej

16. Zgodnie z art. 10c dyrektywy w sprawie ETS państwa EOG spełniające niektóre warunki dotyczące wzajemnych powiązań ich krajowych sieci elektrycznych lub udziału paliw kopalnych w produkcji energii elektrycznej i poziomu PKB na mieszkańca w porównaniu z inną średnią mają możliwość tymczasowego odstąpienia od zasady pełnego systemu aukcyjnego i przyznawania bezpłatnych uprawnień wytwórcom energii elektrycznej, którzy funkcjonowali przed dniem 31 grudnia 2008 r. lub wytwórcom energii elektrycznej, w przypadku których proces inwestycyjny związany z modernizacją faktycznie rozpoczęto do dnia 31 grudnia 2008 r. W zamian za przyznawanie bezpłatnych uprawnień wytwórcom energii elektrycznej kwalifikujące się państwa EOG muszą przedstawić krajowy plan inwestycyjny („plan krajowy”) dotyczący inwestycji podjętych przez beneficjentów bezpłatnych uprawnień lub przez inne podmioty gospodarcze w zakresie dostosowania i podniesienia standardu infrastruktury, czystych technologii oraz zróżnicowania ich koszyka energetycznego i źródeł dostaw.
17. Przedmiotowe odstępstwo od zasady pełnego systemu aukcyjnego przez zapewnienie przejściowych bezpłatnych uprawnień wiąże się z pomocą państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, ponieważ, przyznając bezpłatne uprawnienia, państwa EOG rezygnują z dochodów i przyznają selektywną korzyść wytwórcom energii elektrycznej. Wytwórcy energii elektrycznej mogą konkurować z wytwórcami energii elektrycznej w innych państwach EOG, co może w rezultacie zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji i wpłynąć na handel na rynku wewnętrznym. Pomoc państwa występuje także na poziomie inwestycji, których beneficjenci bezpłatnych uprawnień będą dokonywać przy obniżonych kosztach.

1.4. Pomoc związana z wyłączeniem małych instalacji i szpitali z EU ETS

18. Zgodnie z art. 27 dyrektywy w sprawie ETS państwa EOG mogą wyłączyć małe instalacje i szpitale ze stosowania EU ETS, o ile podlegają one środkom umożliwiającym osiągnięcie równoważnego zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych. Państwa EOG mogą proponować środki mające zastosowanie do małych instalacji i szpitali, których wkład w redukcję emisji będzie równoważny z redukcją osiągniętą w ramach EU ETS. Możliwość wyłączenia ich z EU ETS ma na celu oferowanie największych korzyści pod względem ograniczenia kosztów administracyjnych na każdą tonę ekwiwalentu CO₂ wyłączonej z ETS.

⁽⁸⁾ Addendum do noty do punktu I/A Sekretariatu Generalnego Rady do Komitetu Stałych Przedstawicieli/Rady 8033/09 ADD 1 REV 1 z dnia 31 marca 2009 r.

⁽⁹⁾ Dyrektywa 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla i zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006, Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114. Dyrektywa ta została już uwzględniona w Porozumieniu EOG w pkt 1a, 1f, 1i, 13ca, 19a, 21a oraz 32c załącznika XX.

⁽¹⁰⁾ Zob. przypis 9.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 144 z 10.6.2010, s. 1, Suplement EOG nr 29 z 10.6.2010, s. 1. Rozdział ten odpowiada Wytycznym wspólnotowym w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska (Dz.U. C 82 z 1.4.2008, s. 1).

19. Wyłączenie małych instalacji i szpitali z EU ETS może wiązać się z pomocą państwa. Państwa EOG dysponują dużą swobodą decydowania w kwestii, czy wyłączać małe instalacje ze stosowania EU ETS i – jeśli tak – jaki rodzaj instalacji wyłączać oraz jakich środków wymagać. Nie można zatem wykluczyć, że środki zastosowane przez państwa EOG mogą stanowić korzyść gospodarczą dla małych instalacji lub szpitali wyłączonych z EU ETS, która może zakłócać konkurencję lub może grozić jej zakłóceniem oraz wpłynąć na handel na rynku wewnętrznym.

2. ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

2.1. Zakres stosowania niniejszych wytycznych

20. Niniejsze wytyczne mają zastosowanie jedynie do szczególnych środków pomocy przewidzianych w kontekście wdrażania dyrektywy w sprawie ETS. Do tych środków nie stosuje się rozdziału wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczącego pomocy państwa na ochronę środowiska ⁽¹²⁾.

2.2. Definicje

21. Do celów niniejszych wytycznych mają zastosowanie definicje określone w dodatku I.

3. ZGODNOŚĆ ŚRODKÓW POMOCY Z ART. 61 UST. 3 POROZUMIENIA EOG

22. Pomoc państwa może zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG, jeżeli prowadzi do zwiększenia ochrony środowiska (zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych), nie naruszając warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Oceniając zgodność środka pomocy, Urząd Nadzoru EFTA porównuje pozytywny wpływ środka na osiągnięcie celu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania i jego potencjalnie negatywne skutki uboczne polegające na zakłóceniu wymiany handlowej i konkurencji. Z tego powodu programy pomocy nie powinny obowiązywać dłużej niż niniejsze wytyczne. Pozostaje to bez uszczerbku dla przysługującej państwu EFTA możliwości ponownego zgłoszenia środka przedłużającego ten okres poza ramy czasowe określone w decyzji Urzędu Nadzoru EFTA zezwalającej na dany program pomocy.

3.1. Pomoc dla przedsiębiorstw w sektorach i podsektorach, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów uprawnień EU ETS na ceny energii elektrycznej (pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich)

23. W przypadku sektorów i podsektorów wymienionych w dodatku II pomoc mająca na celu rekompensatę przenoszenia kosztów uprawnień EU ETS na ceny energii elektrycznej w wyniku wdrażania dyrektywy w sprawie ETS począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. będzie uważana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG, pod warunkiem że zostaną spełnione warunki określone w niniejszej sekcji.

Cel i konieczność pomocy

24. Na potrzeby niniejszych wytycznych, celem przedmiotowej pomocy jest zapobieganie znacznemu ryzyku ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów uprawnień do emisji na ceny energii elektrycznej ponoszone przez beneficjenta, jeżeli jego konkurenci spoza UE nie ponoszą podobnych kosztów CO₂ w swoich cenach energii elektrycznej i beneficjent nie jest w stanie przełożyć danych kosztów na ceny produktu, nie tracąc przy tym znacznej części rynku.
25. Dla celów niniejszych wytycznych uznaje się, że znaczne ryzyko ucieczki emisji istnieje tylko wtedy, jeżeli beneficjent prowadzi działalność w jednym z kwalifikujących się sektorów lub podsektorów wymienionych w dodatku II do niniejszych wytycznych.

Maksymalna intensywność pomocy

26. Intensywność pomocy nie może przekraczać 85 % kosztów kwalifikowalnych powstałych w latach 2013, 2014 i 2015, 80 % kosztów kwalifikowalnych powstałych w latach 2016, 2017 i 2018 oraz 75 % kosztów kwalifikowalnych powstałych w latach 2019 i 2020.

Obliczanie maksymalnej kwoty pomocy

27. Maksymalną pomoc wypłacaną na jedną instalację z tytułu wytwarzania produktów w sektorach i podsektorach określonych w dodatku II należy obliczać według następującego wzoru:

⁽¹²⁾ Dz.U. L 144 z 10.6.2010, s. 1, Supplement EOG nr 29 z 10.6.2010, s. 1. Rozdział ten odpowiada Wytycznym wspólnotowym w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska (Dz.U. C 82 z 1.4.2008, s. 1).

- a) w przypadku gdy do produktów wytwarzanych przez beneficjenta mają zastosowanie wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej wymienione w dodatku III, maksymalna pomoc wypłacana każdej instalacji z tytułu kosztów poniesionych w roku t obliczana jest w następujący sposób:

$$A_{\max t} = A_{it} \cdot C_t \cdot P_{t-1} \cdot E \cdot BO$$

w powyższym wzorze: A_{it} odpowiada intensywności pomocy w roku t , wyrażonej jako ułamek (np. 0,8); C_t oznacza stosowny wskaźnik emisji CO_2 (tCO_2/MWh) (w roku t); P_{t-1} oznacza terminową cenę uprawnień do emisji w roku $t-1$ (EUR/ tCO_2); E jest stosownym wskaźnikiem efektywności zużycia energii elektrycznej odnoszącym się do poszczególnych produktów określonych w dodatku III; natomiast BO oznacza produkcję referencyjną. Pojęcia te zdefiniowano w dodatku I;

- b) w przypadku gdy wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej wymienione w dodatku III nie mają zastosowania do produktów wytwarzanych przez beneficjenta, maksymalna pomoc wypłacana każdej instalacji z tytułu kosztów poniesionych w roku t obliczana jest w następujący sposób:

$$A_{\max t} = A_{it} \cdot C_t \cdot P_{t-1} \cdot EF \cdot BEC$$

w powyższym wzorze A_{it} odpowiada intensywności pomocy w roku t , wyrażonej jako ułamek (np. 0,8); C_t oznacza stosowny wskaźnik emisji CO_2 (tCO_2/MWh) (w roku t); P_{t-1} oznacza terminową cenę uprawnień do emisji w roku $t-1$ (EUR/ tCO_2); EF oznacza wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej; natomiast BEC oznacza referencyjne zużycie energii elektrycznej (MWh). Pojęcia te zdefiniowano w dodatku I.

28. Jeżeli instalacja wytwarza produkty, do których ma zastosowanie jeden ze wskaźników efektywności zużycia energii elektrycznej wymienionych w dodatku III, oraz produkty, do których ma zastosowanie wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej, zużycie energii na każdy produkt musi być przeliczone proporcjonalnie do odpowiedniego tonażu produkcji każdego produktu.
29. Jeśli instalacja wytwarza produkty, które kwalifikują się do objęcia pomocą (np. wchodzą one w zakres kwalifikujących się sektorów lub podsektorów wymienionych w dodatku II) oraz produkty, które nie kwalifikują się do objęcia pomocą, maksymalną wypłacaną kwotę pomocy oblicza się jedynie dla produktów, które kwalifikują się do objęcia pomocą.
30. Pomoc można wypłacić beneficjentowi w roku, w którym poniesiono koszty, lub w następnym roku. Jeżeli pomoc wypłaca się w roku, w którym poniesiono koszty, należy wprowadzić mechanizm dostosowania płatności *ex post* w celu zapewnienia zwrotu każdej nadpłaty przed dniem 1 lipca następnego roku.

Efekt zachęty

31. Wymóg efektu zachęty uważa się za spełniony, jeżeli spełnione są wszystkie warunki z sekcji 3.1.

3.2. Pomoc na inwestycje dla nowych wysoce wydajnych elektrowni, w tym nowych elektrowni gotowych do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS)

32. Pomoc na inwestycje przyznana w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. dla nowych wysoce wydajnych elektrowni zostaje uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG, o ile spełnione zostaną warunki określone w niniejszej sekcji.
33. Pomoc na inwestycje dla nowych wysoce wydajnych elektrowni może zostać przyznana jedynie po spełnieniu każdego z następujących warunków:
- a) nowa wysoce wydajna elektrownia przekracza zharmonizowaną wartość referencyjną sprawności elektrowni określoną w załączniku I do decyzji wykonawczej Komisji 2011/877/UE z dnia 19 grudnia 2011 r. ustanawiającej zharmonizowane wartości referencyjne sprawności dla rozdzielonej produkcji energii elektrycznej i ciepła w zastosowaniu dyrektywy 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹³⁾ lub odpowiednią wartość referencyjną sprawności obowiązującą w chwili przyznania pomocy. Nowe wysoce wydajne elektrownie, które jedynie spełniają te wartości referencyjne, nie kwalifikują się do pomocy oraz
- b) decyzja w sprawie zatwierdzenia jest podjęta przez organ udzielający pomocy w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 343 z 23.12.2011, s. 91. Dyrektywa włączona do Porozumienia EOG w pkt 24 załącznika IV.

Cel i konieczność pomocy

34. Państwa EFTA muszą wykazać, że pomoc jest ukierunkowana na niedoskonałość rynku dzięki znacznemu wpływowi na ochronę środowiska. Pomoc musi mieć efekt zachęty, powodując zmianę zachowania beneficjenta pomocy; efekt zachęty wykazuje się w scenariuszu alternatywnym dowodzącym, że bez pomocy beneficjent nie dokonałby inwestycji. Ponadto wspieranego projektu nie można rozpocząć zanim nie złożony zostanie wniosek o przyznanie pomocy. Państwo EFTA musi ponadto wykazać, że pomoc nie narusza warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem, szczególnie w przypadkach, gdy pomoc koncentruje się na pewnej ograniczonej liczbie beneficjentów lub gdy pomoc może wzmocnić pozycję beneficjentów na rynku (na poziomie grupy kapitałowej).

Wydatki kwalifikowalne

35. Koszty kwalifikowalne będą się ograniczały do całkowitych kosztów inwestycji na potrzeby nowej instalacji (rzeczowe aktywa trwałe lub wartości niematerialne i prawne), które są ściśle niezbędne do budowy nowej elektrowni. Ponadto w przypadku budowy elektrowni gotowej do CCS za kwalifikowalne uznaje się koszty wykazania całkowitej ekonomicznej i technicznej wykonalności wdrażania pełnego łańcucha CCS. Koszty instalacji urządzeń do wychwytywania, transportu i składowania nie będą stanowiły kosztów kwalifikowalnych na mocy niniejszych wytycznych, gdyż pomoc na wdrażanie CCS ocenia się już zgodnie z rozdziałem wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczącym pomocy państwa na ochronę środowiska.

Maksymalna intensywność pomocy

36. W przypadku wysoce wydajnych elektrowni, które są gotowe do CCS i które rozpoczną wdrażanie pełnego łańcucha CCS przed 2020 r. pomoc nie może przekraczać 15 % kosztów kwalifikowalnych.
37. W przypadku nowych wysoce wydajnych elektrowni, które są gotowe do CCS, ale nie rozpoczną wdrażania pełnego łańcucha CCS przed 2020 r. i w przypadku których pomoc przyznaje się na drodze procedury przetargowej zgodnej z zasadami konkurencji, która wspiera (i) najbardziej przyjazne dla środowiska technologie produkcji energii elektrycznej w nowej elektrowni, prowadzące do obniżenia emisji CO₂ zgodnie z najnowszymi technologiami, i która wspiera (ii) konkurencję na rynku produkcji energii elektrycznej, pomoc nie może przekraczać 10 % kosztów kwalifikowalnych. Procedura przetargowa musi być oparta na jasnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach i umożliwić uczestnictwo wystarczającej liczbie spółek. Ponadto budżet związany z procedurą przetargową musi być wiążącym ograniczeniem, tak aby nie wszyscy uczestnicy mogli otrzymać pomoc.
38. W przypadku nowych wysoce wydajnych elektrowni, które nie spełniają warunków wymienionych wyżej w pkt 36 i 37, pomoc nie może przekraczać 5 % kosztów kwalifikowalnych.
39. W przypadku braku rozpoczęcia prac nad wdrażaniem pełnego łańcucha CCS przed 2020 r. pomoc zostaje zmniejszona do 5 % kosztów kwalifikowalnych inwestycji lub do 10 %, jeśli spełnione są warunki określone wyżej w sekcji 3.2 pkt 37. W przypadku, gdy pomoc wypłacona została z góry, państwo EFTA wycofuje nadpłaconą kwotę pomocy.

3.3. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej

40. Od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2019 r. pomoc państwa związaną z przejściowymi i fakultatywnymi bezpłatnymi uprawnieniami do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej i inwestycje zawarte w planach krajowych, zgodnie z art. 10c dyrektywy w sprawie ETS, zostanie uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG, o ile spełnione zostaną wszystkie następujące warunki.
- a) przejściowe bezpłatne uprawnienia do emisji przyznano na podstawie art. 10c dyrektywy w sprawie ETS i zgodnie z decyzją Komisji w sprawie wytycznych odnoszących się do metody przejściowego przydzielania bezpłatnych uprawnień do emisji instalacjom wytwarzającym energię elektryczną na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy w sprawie ETS⁽¹⁴⁾ i z komunikatem Komisji w sprawie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy w sprawie ETS⁽¹⁵⁾;
- b) plan krajowy realizuje cel będący przedmiotem wspólnego zainteresowania, taki jak zwiększenie ochrony środowiska w świetle ogólnych celów dyrektywy w sprawie ETS,

⁽¹⁴⁾ Decyzja Komisji z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie metodologii przejściowego przydziału instalacjom wytwarzającym energię elektryczną bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, C(2011) 1983 final z 29.3.2011.

⁽¹⁵⁾ Komunikat Komisji, Wytyczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, Dz.U. C 99 z 31.3.2011, s. 9.

- c) plan krajowy obejmuje inwestycje w dostosowanie i podniesienie standardu infrastruktury, w czyste technologie i w zróżnicowanie ich koszyka energetycznego oraz źródeł dostaw zgodnie z dyrektywą w sprawie ETS dokonane po dniu 25 czerwca 2009 r.;
- d) wartość rynkowa (na poziomie grup kapitałowych) bezpłatnych uprawnień do emisji (obliczanych zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 29 marca 2011 r.⁽¹⁶⁾ lub odpowiednimi wytycznymi, które mają zastosowanie w momencie przyznawania pomocy) nie przekracza w całym okresie rozdziału uprawnień do emisji łącznych kosztów inwestycji dokonanych przez podmiot otrzymujący bezpłatne uprawnienia do emisji (na poziomie grupy kapitałowej). Jeżeli całkowite koszty inwestycji są niższe niż rynkowa wartość uprawnień do emisji lub podmiot otrzymujący bezpłatne uprawnienia do emisji nie dokona żadnej inwestycji kwalifikującej się w ramach planu krajowego, podmioty otrzymujące bezpłatne uprawnienia do emisji muszą przekazać różnicę do mechanizmu, który sfinansuje inne inwestycje kwalifikujące się w ramach planu krajowego oraz
- e) pomoc nie narusza warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem, szczególnie w przypadkach, gdy pomoc koncentruje się na pewnej ograniczonej liczbie beneficjentów lub gdy pomoc może wzmocnić pozycję beneficjentów na rynku (na poziomie grupy kapitałowej).

Efekt zachęty

W przypadku inwestycji podjętych po dniu 25 czerwca 2009 r. warunek efektu zachęty uważa się za spełniony.

Wydatki kwalifikowalne

- 41. Koszty kwalifikowalne muszą być ograniczone do łącznych kosztów inwestycji (rzeczowych aktywów trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych) wymienionych w planie krajowym odpowiadających wartości rynkowej bezpłatnych uprawnień do emisji (obliczanych zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 29 marca 2011 r.⁽¹⁷⁾ lub odpowiednimi wytycznymi, które mają zastosowanie w momencie przyznawania pomocy) przyznanych na beneficjenta, niezależnie od kosztów operacyjnych i zysków odnośnej instalacji.

Maksymalna intensywność pomocy

- 42. Pomoc nie może przekraczać 100 % kosztów kwalifikowalnych.

3.4. Pomoc związana z wyłączeniem małych instalacji i szpitali z EU ETS

- 43. Pomoc występująca w przypadku wyłączenia małych instalacji lub szpitali wyłączonych z EU ETS od dnia 1 stycznia 2013 r. będzie uznawana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG pod warunkiem, że małe instalacje lub szpitale podlegają środkom, które pozwolą osiągnąć równoważne zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych w rozumieniu art. 27 dyrektywy w sprawie ETS, a także pod warunkiem, że państwo EFTA spełnia warunki określone w art. 27 dyrektywy w sprawie ETS.

Efekt zachęty

- 44. Wymóg efektu zachęty uważa się za spełniony, jeżeli spełnione są wszystkie warunki z sekcji 3.4.

3.5. Proporcjonalność

- 45. Państwo EFTA musi wykazać, że kwotę pomocy przyznaną beneficjentowi ograniczono do niezbędnego minimum. Państwa EFTA mogą zwłaszcza przyznawać pomoc o mniejszej intensywności niż ta, o jakiej jest mowa w niniejszych wytycznych.

4. KUMULACJA

- 46. Pułapów pomocy określonych w niniejszych wytycznych nie należy przekraczać niezależnie od faktu, czy wsparcie finansowe pochodzi w całości z zasobów państwowych czy jest częściowo finansowane przez Unię.
- 47. Pomocy, którą uznaje się za zgodną na mocy niniejszych wytycznych, nie można kumulować z inną pomocą państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG ani z innymi rodzajami finansowania z Unii, jeżeli skutkiem takiej kumulacji byłaby intensywność pomocy wyższa niż określona w niniejszych wytycznych. Jeżeli jednak wydatki kwalifikujące się do objęcia pomocą na środki objęte niniejszymi wytycznymi w całości lub w części kwalifikują się także do objęcia pomocą przeznaczoną na inne cele, w odniesieniu do części wspólnej zastosowany zostanie najkorzystniejszy pułap dostępny w ramach odnośnych przepisów.

⁽¹⁶⁾ Zob. przypis 15.

⁽¹⁷⁾ Zob. przypis 15.

5. PRZEPISY KOŃCOWE

5.1. Składanie sprawozdań rocznych

48. Zgodnie z częścią II protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale ⁽¹⁸⁾ oraz decyzją nr 195/04/COL z dnia 14 lipca 2004 r. ⁽¹⁹⁾ państwa EFTA muszą przedłożyć roczne sprawozdania do Urzędu Nadzoru EFTA.
49. Oprócz wymogów określonych w części II protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale oraz decyzji nr 195/04/COL sprawozdania roczne dotyczące środków pomocy na ochronę środowiska muszą zawierać dodatkowe informacje w odniesieniu do każdego zatwierdzonego programu. W swoich sprawozdaniach rocznych państwa EFTA muszą podać następujące informacje:
- nazwy beneficjenta oraz wspierane instalacje będące jego własnością,
 - sektor(-y) lub podsektor(-y), w którym (których) beneficjent prowadzi działalność,
 - rok, za który wypłacana jest pomoc, i rok, w którym jest ona wypłacana,
 - produkcja referencyjna dla każdej wspieranej instalacji w odnośnym sektorze (podsektorze),
 - znaczące zwiększenie lub zmniejszenie zdolności produkcyjnej, gdzie stosowne,
 - roczna produkcja dla każdej wspieranej instalacji w odnośnym sektorze (podsektorze) dla każdego roku z lat wykorzystanych do określania produkcji referencyjnej,
 - roczna produkcja dla każdej wspieranej instalacji w odnośnym sektorze (podsektorze) dla każdego roku z lat, dla których wypłaca się pomoc,
 - roczna produkcja innych produktów wytwarzanych przez każdą wspieraną instalację nieobjętą wskaźnikami efektywności zużycia energii elektrycznej dla każdego roku z lat wykorzystanych do określania produkcji referencyjnej (jeżeli przyznano jakąkolwiek pomoc, wykorzystując wskaźnik efektywnego zużycia rezerwowej energii elektrycznej),
 - referencyjne zużycie energii elektrycznej dla każdej wspieranej instalacji (jeżeli przyznano jakąkolwiek pomoc, wykorzystując wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej),
 - roczne zużycie energii elektrycznej dla każdego z lat wykorzystanych do określania referencyjnego zużycia energii elektrycznej (jeżeli przyznano jakąkolwiek pomoc, wykorzystując wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej),
 - roczne zużycie energii elektrycznej instalacji w roku, dla którego wypłacana jest pomoc (jeżeli przyznano jakąkolwiek pomoc, wykorzystując wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej),
 - terminowa cena uprawnień do emisji w UE wykorzystana do obliczenia kwoty pomocy przypadającej na beneficjenta,
 - intensywność pomocy,
 - krajowy wskaźnik emisji CO₂.
50. Urząd Nadzoru EFTA będzie regularnie monitorować pomoc przyznaną przedsiębiorstwom w sektorach i podsektorach, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów uprawnień EU ETS na ceny energii elektrycznej, opisane w sekcji 3.1. Pozwoli jej to na uaktualnienie informacji dotyczących rozmiaru przenoszonych kosztów pośrednich i ewentualnych skutków ucieczki emisji.
51. W odniesieniu do pomocy przyznanej nowym wysoce efektywnym elektrowniom, w tym elektrowniom gotowym do CCS, państwa EFTA muszą umieścić w swoich sprawozdaniach rocznych następujące informacje:
- nazwy beneficjentów,
 - kwotę pomocy przypadającą na beneficjenta,
 - intensywność pomocy,
 - weryfikację zgodności z warunkami określonymi w sekcji 3.2 pkt 32 w odniesieniu do terminu udzielenia pomocy,
 - weryfikację zgodności z warunkami określonymi w sekcji 3.2 pkt 36, jeśli chodzi o rozpoczęcie wdrażania pełnego łańcucha CCS przed 2020 r.

⁽¹⁸⁾ Część II protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale odzwierciedla rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1). Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 zostało następnie włączone do protokołu 26 do Porozumienia EOG.

⁽¹⁹⁾ Decyzja nr 195/04/COL (Dz.U. L 139 z 25.5.2006, s. 37, Suplement EOG nr 26 z 25.5.2006, s. 1) stanowi odpowiednik rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1), w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999.

5.2. Przejrzystość

52. Zdaniem Urzędu Nadzoru EFTA konieczne jest podjęcie dalszych kroków w celu poprawy przejrzystości pomocy państwa w państwach EFTA. W szczególności państwom EFTA, podmiotom gospodarczym, zainteresowanym stronom i Urzędowi Nadzoru EFTA należy zapewnić łatwy dostęp do pełnego tekstu wszystkich odnośnych programów pomocy na ochronę środowiska.
53. Cel ten można osiągnąć poprzez utworzenie stron internetowych. Z tego względu przy analizie programów pomocy na ochronę środowiska Urząd Nadzoru EFTA będzie systematycznie stawiać państwom EFTA wymóg publikowania w internecie tekstu wszystkich ostatecznych wersji programów pomocy oraz przekazywania Urzędowi Nadzoru EFTA adresu internetowego strony zawierającej taką publikację.

5.3. Monitorowanie

54. Państwa EFTA są zobowiązane do zachowania szczegółowej dokumentacji dotyczącej wszystkich środków pomocy. Dokumentacja ta musi zawierać wszystkie informacje potrzebne do ustalenia, czy przestrzegano warunków dotyczących kosztów kwalifikowalnych oraz maksymalnych dopuszczalnych progów intensywności pomocy. Należy ją przechowywać przez 10 lat od dnia przyznania pomocy i przedstawić Urzędowi Nadzoru EFTA na jego wniosek.

5.4. Okres stosowania i przegląd

55. Urząd Nadzoru EFTA będzie stosował niniejsze wytyczne od dnia następującego po dniu ich publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz *Suplemencie EOG*.
56. Przedmiotowe wytyczne obowiązują do dnia 31 grudnia 2020 r. Po konsultacji z państwami EFTA Urząd Nadzoru EFTA może przed tą datą wprowadzić do nich zmiany z uwagi na ważne względy dotyczące polityki konkurencji lub polityki w zakresie ochrony środowiska, bądź też w celu uwzględnienia polityki EOG w innych obszarach lub jej zobowiązań międzynarodowych. Zmiany takie mogą być konieczne zwłaszcza w świetle przyszłych umów międzynarodowych dotyczących zmian klimatycznych oraz przyszłego prawodawstwa w tym zakresie w EOG. Urząd Nadzoru EFTA może dokonywać przeglądu niniejszych wytycznych co dwa lata, licząc od ich przyjęcia.
57. Urząd Nadzoru EFTA będzie stosować niniejsze wytyczne w odniesieniu do wszystkich zgłaszanych środków pomocy, względem których musi podjąć decyzję po opublikowaniu niniejszych wytycznych w *Dzienniku Urzędowym* oraz *Suplemencie EOG*, nawet w przypadku projektów zgłoszonych przed publikacją. W odniesieniu do wszelkiej bezprawnie przyznanej pomocy Urząd Nadzoru EFTA będzie stosować zasady określone w rozdziale wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczącym zasad oceny pomocy państwa przyznanej bezprawnie ⁽²⁰⁾.

⁽²⁰⁾ Dz.U. L 73 z 19.3.2009, s. 23, Suplement EOG nr 15 z 19.3.2009, s. 6. Rozdział ten odpowiada zawiadomieniu Komisji w sprawie zasad oceny pomocy państwa przyznanej bezprawnie (Dz.U. C 119 z 22.5.2002, s. 22).

Dodatek I

Definicje

Do celów niniejszych wytycznych będą miały zastosowanie następujące definicje:

- „pomoc” oznacza każdy środek spełniający wszystkie kryteria określone w art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG;
- „okres przyznawania pomocy” oznacza jeden rok lub kilka lat w okresie 2013–2020. Jeżeli państwo EFTA pragnie przyznać pomoc odpowiadającą krótszemu okresowi, powinno przyjąć jako punkt odniesienia rok obrotowy beneficjentów i przyznawać pomoc w trybie rocznym;
- „maksymalna intensywność pomocy” oznacza całkowitą kwotę pomocy wyrażoną jako odsetek kosztów kwalifikowalnych. Do obliczania intensywności pomocy należy stosować kwoty przed potrąceniem podatku lub innych opłat. W przypadku gdy pomoc udzielana jest w innej formie niż dotacja, kwotę pomocy należy wyrazić jako ekwiwalent wartości dotacji. Wysokość pomocy wypłacanej w kilku ratach należy obliczać jako całkowitą wartość bieżącą netto na dzień płatności pierwszej raty, wykorzystując odpowiednią stopę referencyjną stosowaną przez Urząd do dyskontowania wartości w czasie. Intensywność pomocy należy obliczać dla każdego beneficjenta;
- „samodzielne wytwarzanie” oznacza wytwarzanie energii elektrycznej przez instalację, która nie kwalifikuje się jako „wytwórca energii elektrycznej” w rozumieniu art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE;
- „beneficjent” oznacza przedsiębiorstwo otrzymujące pomoc;
- „gotowość do CCS” oznacza, że instalacja wykazała, że dostępne są odpowiednie składowiska, instalacje transportowe są wykonalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia i że dostosowanie pod względem wychwytywania dwutlenku węgla jest wykonalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia w chwili osiągnięcia wystarczających zachęt rynkowych w postaci ceny progowej dwutlenku węgla. Gotowość do CCS wymaga w szczególności:
 - wykazania technicznej wykonalności dostosowania pod względem wychwytywania dwutlenku węgla. Należy przeprowadzić badanie techniczne dla konkretnego obiektu pokazujące wystarczająco szczegółowo pod względem technicznym, że obiekt można całkowicie dostosować pod względem wychwytywania dwutlenku węgla ze wskaźnikiem wychwytywania wynoszącym co najmniej 85 %, stosując co najmniej jedną technologię, która sprawdziła się w fazie poprzedzającej wprowadzenie na rynek lub której osiągi można oszacować w niezawodny sposób jako odpowiednie;
 - kontrola istnienia wystarczającej dodatkowej przestrzeni na terenie obiektu, na której mają zostać zainstalowane urządzenia do wychwytywania;
 - identyfikacja jednego (lub kilku) wykonalnego pod względem technicznym i ekonomicznym rurociągu lub innej drogi transportu (innych dróg transportu) do bezpiecznego geologicznego składowania dwutlenku węgla;
 - identyfikacja jednego ewentualnego składowiska lub kilku takich składowisk, które oceniono jako nadające się do bezpiecznego geologicznego składowania planowanej dla całego cyklu ilości i stopnia wychwytywania CO₂;
- wykazanie wykonalności pod względem ekonomicznym dostosowania zintegrowanego systemu CCS do pełnej/częściowej zdolności obiektu, w oparciu o ocenę ekonomiczną. Ocena powinna dostarczyć dowodów przedstawiających uzasadnione scenariusze, uwzględniające prognozy co do cen emisji CO₂, koszty technologii i możliwości składowania ustalone w badaniach technicznych, ich margines błędu i planowane przychody operacyjne. Ocena pozwoli wskazać warunki, w jakich CCS będzie ekonomicznie wykonalne przez cały cykl życia proponowanej instalacji. Powinna ona również uwzględniać ewentualny plan wdrażania CCS, w tym ewentualny harmonogram wprowadzenia do eksploatacji;
- wykazanie, że możliwe jest otrzymanie wszystkich stosownych zezwoleń na wdrażanie CCS oraz określenie procedur i harmonogramu tego procesu;
- „ochrona środowiska” oznacza każde działanie zmierzające do naprawienia wyrządzonej szkody lub zapobiegające wyrządzeniu szkody fizycznemu otoczeniu lub zasobom naturalnym na skutek działalności beneficjenta, działanie zmierzające do zmniejszenia ryzyka wystąpienia takiej szkody bądź powodujące bardziej efektywne korzystanie z zasobów naturalnych, w tym środki służące oszczędzaniu energii i korzystanie z odnawialnych źródeł energii;

- „uprawnienie do emisji” oznacza zbywalne uprawnienia do emisji jednej tony ekwiwalentu CO₂ w określonym okresie;
- „wartość dodana brutto (WDB)” oznacza wartość dodaną brutto w cenach czynników produkcji, która jest wartością produkcji pomniejszoną o wartość zużycia pośredniego. Jest to miara wkładu indywidualnego producenta, przemysłu lub sektora w tworzenie PKB. WDB w cenach czynników produkcji wynika z WDB w cenach rynkowych pomniejszonej o podatki pośrednie i powiększonej o wszelkie dotacje. Wartość dodana w cenach czynników produkcji może być obliczana na podstawie obrotu powiększonego o produkcję skapitalizowaną, powiększonego o pozostałe dochody z działalności operacyjnej, powiększonego lub pomniejszonego o zmiany stanu zapasów, pomniejszonego o zakupy towarów i usług, pomniejszonego o inne podatki od produktów, które są związane z obrotem, ale nie podlegają odliczeniu, pomniejszonego o cła i podatki związane z produkcją. Alternatywną metodą obliczania jest obliczanie z nadwyżki operacyjnej brutto przez dodanie kosztów osobowych. Dochody i wydatki zaklasyfikowane jako finansowe lub nadzwyczajne w sprawozdaniu finansowym przedsiębiorstwa nie są ujmowane w wartości dodanej. Wartość dodaną w cenach czynników produkcji oblicza się jako wartość „brutto”, gdyż nie odejmuje się korekt wartości (takich jak amortyzacja) ⁽¹⁾;
- „wdrażanie pełnego łańcucha CCS” oznacza konstrukcję i skuteczne rozpoczęcie wychwytywania, transportu i składowania CO₂;
- „małe instalacje” oznaczają instalacje, w przypadku których emisje zgłoszone do właściwego organu, z wyłączeniem emisji z biomasy, w każdym roku w ciągu trzech lat poprzedzających powiadomienie o równoważnych środkach zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a) dyrektywy w sprawie ETS, wyniosły mniej niż 25 000 ton ekwiwalentu dwutlenku węgla i które podczas spalania mają nominalną moc cieplną poniżej 35 MW;
- „rozpoczęcie prac” oznacza rozpoczęcie prac budowlanych lub pierwsze wiążące zobowiązanie do zamówienia urządzeń; wstępne studia wykonalności nie liczą się jako rozpoczęcie prac;
- „rzeczowe aktywa trwałe” oznaczają, do celów obliczania kosztów kwalifikowalnych, inwestycje w grunty, budynki, zakłady i urządzenia;
- „wartości niematerialne i prawne” oznaczają, do celów obliczania kosztów kwalifikowalnych, wydatki na transfer technologii w drodze zakupu licencji operacyjnych lub opatentowanego i nieopatentowanego know-how pod warunkiem, że spełnione są następujące warunki:
 - dane wartości niematerialne i prawne są wartościami podlegającymi amortyzacji,
 - są nabyte na warunkach rynkowych od przedsiębiorcy, nad którym nabywca nie sprawuje bezpośredniej lub pośredniej kontroli,
 - są częścią aktywów przedsiębiorcy i pozostają w zakładzie podmiotu otrzymującego pomoc i są tam wykorzystywane przez co najmniej pięć lat. Warunek ten nie ma zastosowania w przypadku, gdy wartości niematerialne i prawne są przestarzałe pod względem technicznym. W przypadku sprzedaży wartości niematerialnych i prawnych w ciągu ww. pięciu lat dochód ze sprzedaży pomniejsza koszty kwalifikowalne, a – w stosownych przypadkach – całość lub część kwoty pomocy podlega zwrotowi;
- „intensywność handlu” oznacza stosunek między całkowitą wartością eksportu do państw trzecich powiększoną o wartość importu z państw trzecich, a całkowitą wielkością rynku w EOG (roczny obrót przedsiębiorstw z EOG na rynku krajowym i całkowita wartość importu z państw trzecich) według danych statystycznych Eurostatu;
- „terminowa cena uprawnień do emisji w UE”, w EUR, oznacza średnią arytmetyczną dziennych terminowych cen uprawnień do emisji w UE z jednego roku (ceny zamknięcia) dla dostawy w grudniu roku, na który przyznano pomoc, obserwowanych na danej giełdzie uprawnień do emisji dwutlenku węgla w UE w dniach od 1 stycznia do 31 grudnia roku poprzedzającego rok, na który przyznano pomoc. Na przykład w odniesieniu do pomocy przyznanej na rok 2016 jest to średnia arytmetyczna średnich cen zamknięcia uprawnień do emisji w UE obserwowanych w dniach od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. na danej giełdzie uprawnień do emisji dwutlenku węgla w UE;

⁽¹⁾ Kod 12 15 0 w ramach prawnych ustanowionych rozporządzeniem Rady nr 58/97 z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw. Rozporządzenie włączone do Porozumienia EOG zostało uchylone rozporządzeniem (WE) nr 295/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw (przekształcenie), które zostało włączone do Porozumienia EOG w załączniku XXI pkt 1 (mimo że przepisy rozporządzenia nr 58/97 nadal obowiązują w odniesieniu do gromadzenia, ustalania i przekazywania danych za lata sprawozdawcze do roku 2007 włącznie).

- „wskaźnik emisji CO₂”, w tCO₂/MWh, oznacza średnią ważoną intensywność emisji CO₂ z energii elektrycznej produkowanej z paliw kopalnych na różnych obszarach geograficznych. Ważenie odzwierciedla koszty paliw wykorzystywanych do produkcji energii na danym obszarze geograficznym. Wskaźnik emisji CO₂ jest ilorazem danych o emisji ekwiwalentu CO₂ sektora energetycznego podzielonych przez produkcję energii elektrycznej brutto opartą na paliwach kopalnych w TWh. Do celów niniejszych wytycznych obszary określono jako strefy geograficzne, a) które składają się z podrynków połączonych za pośrednictwem giełd energii elektrycznej, lub b) na których nie istnieje zgłoszone przeciążenie, a w obydwu przypadkach godzinowe ceny rynku dnia następnego na giełdzie energii elektrycznej wykazują w znacznej liczbie wszystkich godzin w roku rozbieżność cen w EUR (przy zastosowaniu dziennych kursów wymiany EBC) wynoszącą maksymalnie 1 %. Tego typu zróżnicowanie regionalne odzwierciedla znaczenie elektrowni opalanych paliwem kopalnym dla końcowej ceny ustalonej na rynku hurtowym i ich roli jako elektrowni krańcowej w rankingu bilansowym. Sam fakt, że energia elektryczna jest przedmiotem wymiany handlowej między dwoma państwami EOG, nie oznacza jeszcze, że stanowią one ponadnarodowy region. Z uwagi na brak odpowiednich danych na szczeblu niższym niż krajowy obszary geograficzne obejmują całe terytorium co najmniej jednego państwa EOG. Na tej podstawie można wyróżnić następujące obszary geograficzne: kraje nordyckie (Dania, Szwecja, Finlandia i Norwegia), Europa Środkowo-Zachodnia (Austria, Belgia, Luksemburg, Francja, Niemcy, Liechtenstein i Niderlandy), obszar iberyjski (Portugalia i Hiszpania), obszar czesko-słowacki (Republika Czeska i Słowacja) oraz oddzielnie wszystkie pozostałe państwa EOG. Odpowiadające maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂ ujęto w dodatku IV;
- „produkcja referencyjna”, w tonach na rok, oznacza średnią produkcję w instalacji w okresie odniesienia 2005–2011 (*produkcja referencyjna*) w przypadku instalacji działających w każdym roku w latach 2005–2011. Dany rok kalendarzowy (np. 2009) może zostać wyłączony ze wspomnianego siedmioletniego okresu odniesienia. Jeżeli instalacja nie działała przez co najmniej jeden rok w okresie od 2005 r. do 2011 r., produkcja referencyjna będzie definiowana jako roczna produkcja, dopóki dokumentacja nie wykaże czterech lat działalności, a później będzie to średnia z poprzedzających trzech lat wspomnianego okresu. Jeśli zdolności produkcyjne instalacji w okresie przyznawania pomocy znacznie się zwiększą w rozumieniu niniejszych wytycznych, produkcję referencyjną można zwiększyć proporcjonalnie do tego zwiększenia zdolności. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 50 % do 75 % w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta otrzyma jedynie połowę kwoty pomocy odpowiadającej produkcji referencyjnej. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 75 % do 90 % w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta otrzyma jedynie 25 % kwoty pomocy odpowiadającej produkcji referencyjnej. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 90 % lub więcej w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta nie otrzyma żadnej pomocy;
- „referencyjne zużycie energii elektrycznej”, w MWh, oznacza średnie zużycie energii elektrycznej mierzone w instalacji (w tym kwalifikujące się do objęcia pomocą zużycie energii elektrycznej na wytworzenie produktów zlecone innym podmiotom) w okresie odniesienia obejmującym lata 2005–2011 (*referencyjne zużycie energii elektrycznej*) w przypadku instalacji działających w każdym roku w latach 2005–2011. Dany rok kalendarzowy (np. 2009) może zostać wyłączony ze wspomnianego siedmioletniego okresu odniesienia. Jeżeli instalacja nie działała przez co najmniej jeden rok w okresie od 2005 r. do 2011 r., referencyjne zużycie energii elektrycznej będzie definiowane jako roczne zużycie energii elektrycznej dopóki dokumentacja nie wykaże czterech lat działalności, a później będzie to średnia z poprzedzających trzech lat, w odniesieniu do których rejestrowano działalność. Jeśli zdolności produkcyjne instalacji w okresie przyznawania pomocy znacznie się zwiększą w rozumieniu niniejszych wytycznych, zużycie referencyjne można zwiększyć proporcjonalnie do tego zwiększenia zdolności. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 50 % do 75 % w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta otrzyma jedynie połowę kwoty pomocy odpowiadającej referencyjnemu zużyciu energii elektrycznej. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 75 % do 90 % w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta otrzyma jedynie 25 % kwoty pomocy odpowiadającej referencyjnemu zużyciu energii elektrycznej. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 90 % lub więcej w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta nie otrzyma żadnej pomocy;
- „znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej” oznacza znaczne zwiększenie początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej instalacji przy wystąpieniu wszystkich następujących czynników:
 - ma miejsce co najmniej jedna identyfikowalna zmiana fizyczna w odniesieniu do konfiguracji technicznej i funkcjonowania instalacji inna niż zwykła wymiana istniejącej linii produkcyjnej; oraz
 - instalacja może w wyniku materialnej inwestycji kapitałowej (lub serii dokonywanych stopniowo materialnych inwestycji kapitałowych) funkcjonować przy zdolności, która jest co najmniej 10 % wyższa od początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej sprzed zmiany.

Krajowy organ udzielający pomocy musi otrzymać od instalacji dowód wskazujący na to, że spełniono kryteria znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej oraz że znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej zostało poddane weryfikacji i uznane za zadowalające przez niezależnego rzeczoznawcę. Weryfikacja powinna dotyczyć pewności, wiarygodności i dokładności danych dostarczonych przez instalację; opinia z weryfikacji powinna stwierdzać z wystarczającą pewnością, że przedłożone dane nie zawierają istotnych nieprawidłowości;

- „wskaźnik efektywności zużycia energii elektrycznej”, w MWh/t produktu, określony na poziomie Prodcorn 8, oznacza zużycie energii elektrycznej dotyczące określonych produktów na tonę produkcji otrzymywanej przy zastosowaniu najbardziej efektywnych pod względem energii elektrycznej metod produkcji przedmiotowego produktu. W przypadku produktów, które wchodzą w zakres kwalifikujących się sektorów, w przypadku których w decyzji Komisji 2011/278/UE ⁽¹⁾ stwierdzono zamienność paliw i energii elektrycznej, definicja wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej sporządzana jest w ramach tych samych granic systemowych, przy uwzględnieniu jedynie udziału energii elektrycznej. Odpowiadające wskaźniki zużycia energii elektrycznej w przypadku produktów objętych kwalifikującymi się sektorami lub podsektorami wymieniono w dodatku III;
- „wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej”, 80 % referencyjnego zużycia energii elektrycznej. Odpowiada on średniemu wysiłkowi redukcyjnemu narzuconemu przez zastosowanie wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej (referencyjne zużycie energii elektrycznej/zużycie energii elektrycznej *ex ante*). Ma on zastosowanie do wszystkich produktów, które wchodzą w skład kwalifikujących się sektorów i podsektorów, ale których nie obejmują wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej zdefiniowane w dodatku III.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 130 z 17.5.2011, s. 1. W załączniku I.2 do wspomnianej decyzji wymieniono szereg produktów, przy których uznano, że istnieje zastępowalność paliwa, przynajmniej w pewnym zakresie. Decyzja włączona do Porozumienia EOG w pkt 21alc. załącznika XX.

Dodatek II

Sektory I podsektory, które uznaje się *Ex ante* za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów emisji pośrednich

Dla celów niniejszych wytycznych instalacja beneficjenta pomocy może otrzymać pomoc państwa na pokrycie kosztów pośrednich emisji zgodnie z sekcją 3.3 niniejszych wytycznych, jedynie w przypadku gdy prowadzi ona działalność w jednym z poniższych sektorów lub podsektorów. Żadne inne sektory ani podsektory nie zostaną uznane za kwalifikujące się do takiej pomocy.

	Kod NACE ⁽¹⁾	Opis
1.	2742	Produkcja aluminium
2.	1430	Wydobywanie minerałów dla przemysłu chemicznego oraz do produkcji nawozów
3.	2413	Produkcja pozostałych chemikaliów nieorganicznych
4.	2743	Produkcja ołowiu, cynku i cyny
5.	1810	Produkcja odzieży skórzanej
6.	2710 272210	Produkcja surówki żelazostopów, żeliwa i stali oraz wyrobów hutniczych Rury i przewody stalowe bez szwu
7.	2112	Produkcja papieru i tektury
8.	2415	Produkcja nawozów i związków azotowych
9.	2744	Produkcja miedzi
10.	2414	Produkcja pozostałych podstawowych chemikaliów organicznych
11.	1711	Przędzenie włókien bawełnianych
12.	2470	Produkcja włókien chemicznych
13.	1310	Górnictwo rud żelaza
14.	24161039 24161035 24161050 24165130 24163010 24164040	Następujące podsektory w ramach Produkcji tworzyw sztucznych w postaci surowej (2416): Polietylen niskiej gęstości (LD-PE) Polietylen liniowy niskiej gęstości (LD-PE) Polietylen wysokiej gęstości (HD-PE) Polipropylen (PP) Poli(chlorek winylu) (PVC) Poliwęglany (PC)
15.	21111400	Następujący podsektor w ramach Produkcji pulpy (2111): Pulpa mechaniczna

⁽¹⁾ Według NACE rev.1.1: http://ec.europa.eu/eurostat/ramon/nomenclatures/index.cfm?TargetUrl=-LST_CLS_DLD&StrNom=NACE_1_1&StrLanguageCode=EN&StrLayoutCode=HIERARCHIC

Nota wyjaśniająca dotycząca metody określania sektorów i podsektorów kwalifikujących się do pomocy

1. Zgodnie z art. 10a ust. 15 dyrektywy w sprawie ETS, sektory lub podsektory ujęte w powyższej tabeli zostały – dla celów niniejszych wytycznych – uznane w oparciu o kryteria ilościowe za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, jeżeli intensywność handlu z państwami trzecimi wynosi powyżej 10 % oraz suma dodatkowych kosztów pośrednich spowodowanych wprowadzeniem w życie dyrektywy w sprawie ETS prowadziłyby do znacznego wzrostu kosztów produkcji obliczonych jako stosunek do wartości dodanej brutto, w wysokości co najmniej 5 %.

2. Przy obliczaniu kosztów pośrednich do celów kwalifikowalności na podstawie niniejszych wytycznych zastosowano to samo założenie cenowe dotyczące CO₂, a także taki sam średni wskaźnik emisji w UE dla energii elektrycznej jak w decyzji Komisji 2010/2/UE ⁽¹⁾. Zastosowano te same dane dotyczące handlu, produkcji i wartości dodanej dla każdego sektora lub podsektora, jak w decyzji Komisji 2010/2/UE. Obliczenie intensywności handlu opiera się na wywozie i przywozie ze wszystkich państw poza UE, niezależnie od faktu, czy wspomniane państwa nienależące do UE narzucają ustalanie ceny CO₂ (przez podatek od emisji dwutlenku węgla lub system ograniczania emisji i handlu uprawnieniami do nich podobny do ETS). Zakłada się także, że 100 % kosztu CO₂ zostanie przełożone na ceny energii elektrycznej.
3. Analogicznie do przepisów art. 10a ust. 17 dyrektywy w sprawie ETS, przy określaniu kwalifikowalnych sektorów lub podsektorów wymienionych w powyższej tabeli ocenę na podstawie kryteriów ilościowych wskazanych/wymienionych powyżej w pkt 1 zastąpiono oceną jakościową w tych przypadkach, gdzie były dostępne odpowiednie dane, a przedstawiciele sektora i państwa EOG przedstawiły wystarczająco wiarygodne i uzasadnione wnioski na korzyść kwalifikowalności. Ocenę jakościową zastosowano w pierwszej kolejności do sektorów granicznych, tj. sektorów NACE-4, w przypadku których koszty emisji pośrednich są wyższe, w granicach 3–5 %, a intensywność handlu wynosi co najmniej 10 %; po drugie do sektorów i podsektorów (w tym na poziomie Prodcum ⁽²⁾), w przypadku których brakuje danych urzędowych lub są one niskiej jakości; a po trzecie do sektorów i podsektorów (w tym na poziomie Prodcum), które można uznać za niedostatecznie reprezentowane w kontekście oceny ilościowej. Sektory lub podsektory, których pośrednie koszty emisji CO₂ wynoszą poniżej 1 %, nie były brane pod uwagę.
4. Jakościowa ocena kwalifikowalności koncentruje się po pierwsze na wielkości asymetrycznego wpływu kosztów pośrednich emisji CO₂ w stosunku do wartości dodanej brutto sektora. Asymetryczny wpływ kosztu musi być na tyle duży, aby pociągał za sobą znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu pośrednich kosztów emisji CO₂. Kryterium to uważano za spełnione, kiedy pośrednie koszty emisji CO₂ wynosiły ponad 2,5 %. Po drugie, brano też pod uwagę dostępne dowody związane z rynkiem, z których wynikało, że w danym sektorze (podsektorze) nie można przenieść wyższych kosztów emisji pośrednich na klientów, nie tracąc przy tym znacznej części rynku na korzyść konkurencji w krajach trzecich. Jako obiektywny wskaźnik zastępczy uznano, że do spełnienia tego drugiego kryterium konieczna jest wystarczająco duża intensywność handlu wynosząca co najmniej 25 %. Ponadto drugie kryterium zawierało wymóg przedstawienia potwierdzonych informacji wskazujących na to, że dany sektor UE jest w ujęciu ogólnym prawdopodobnie biorcą cen (np. ceny określone na giełdach towarowych lub dowód współzależności pomiędzy cenami między makroregionami); dowód taki poparty był w miarę możliwości dalszymi informacjami dotyczącymi sytuacji w zakresie popytu i podaży w skali międzynarodowej, kosztów transportu, marż zysku i potencjału redukcji emisji CO₂. Po trzecie, pod uwagę brano także zamienność paliw i energii elektrycznej w przypadku produktów w ramach danego sektora określonej w decyzji Komisji 2011/278/UE ⁽³⁾.
5. Wykaz ten jest zamknięty; zmiany do niego można wprowadzić dopiero w ramach przeglądu śródkresowego niniejszych wytycznych.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, Dz.U. L 1 z 5.1.2010, s. 10. Decyzja włączona do Porozumienia EOG w pkt 21alb załącznika XX.

⁽²⁾ Wykaz produkcji wspólnotowej jest dostępny na stronie: http://ec.europa.eu/eurostat/ramon/nomenclatures/index.cfm?TargetUrl=LST_NOM_DTL&StrNom=PRD_2010&StrLanguageCode=PL&IntPcKey=&StrLayoutCode=HIERARCHIC&IntCurrentPage=1

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 130 z 17.5.2011, s. 1. W załączniku I.2 do wspomnianej decyzji wymieniono szereg produktów, przy których uznano, że istnieje zastępowalność paliwa, przynajmniej w pewnym zakresie. Decyzja włączona do Porozumienia EOG w pkt 21alc załącznika XX.

Wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej w odniesieniu do produktów objętych kodami NACE w dodatku II

NACE4	Wskaźnik emisyjności dla produktów ⁽¹⁾	Wartość wskaźnika	Jednostka wskaźnika	Jednostka produkcji ⁽²⁾	Definicja produktu ⁽²⁾	Procesy objęte wskaźnikiem emisyjności dla produktów ⁽²⁾	Właściwy kod Prodcom (rev 1.1)	Opis
2742	Aluminium pierwotne	14,256	MWh/t produktu (zużycie prądu zmiennego)	Tona nieobrobionego plastycznie płynnego niestopowego aluminium	Nieobrobione plastycznie płynne aluminium niestopowe z elektrolizy	Nieobrobione plastycznie płynne aluminium niestopowe z elektrolizy, w tym z urządzeń służących ochronie przed zanieczyszczeniami, procesów pomocniczych i odlewni. Oprócz definicji produktu w decyzji 2011/278/UE uwzględnia się tu fabryki anod (anody wstępnie spiekane). W przypadku gdy anody dostarczane są z odrębnego zakładu w Europie, zakład ten nie powinien otrzymywać rekompensaty, gdyż jest on już objęty wskaźnikiem. W przypadku gdy anody są produkowane poza Europą, można zastosować korektę.	27421130	Aluminium nieobrobione plastycznie, niestopowe, z wyłączeniem aluminium w postaci proszku i płatków
							27421153	Stopy aluminium nieobrobione plastycznie, pierwotne, z wyłączeniem aluminium w postaci proszku i płatków
2742	Tlenek glinu (rafinacja)	0,225	MWh/t produktu	Tona tlenku glinu		Wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją tlenku glinu	27421200	Tlenek glinu, z wyłączeniem sztucznego korundu
2710	Stal konwertorowa świeżona tlenem	0,036	MWh/t produktu	Tona stali surowej (odlewanej)		Obróbka pozapiecowa, podgrzewanie materiałów ogniotrwałych, procesy pomocnicze (w szczególności odpylanie) i urządzenia odlewnicze aż po cięcie wyrobów ze stali surowej	2710T122	Stal niestopowa produkowana w inny sposób niż w piecach elektrycznych
							2710T132	Stal stopowa inna niż stal nierdzewna produkowana w innych procesach niż w piecach elektrycznych
							2710T142	Stal nierdzewna i stal żaroodporna produkowana w innych procesach niż w piecach elektrycznych

NACE4	Wskaźnik emisyjności dla produktów ⁽¹⁾	Wartość wskaźnika	Jednostka wskaźnika	Jednostka produkcji ⁽²⁾	Definicja produktu ⁽²⁾	Procesy objęte wskaźnikiem emisyjności dla produktów ⁽²⁾	Właściwy kod Prodcom (rev 1.1)	Opis
2710	Stal węglowa z pieca łukowego	0,283	tCO ₂ /t produktu	Tona surowej stali wtórnej z aparatu odlewniczego.	Stal zawierająca poniżej 8 % metalicznych pierwiastków stopowych i przypadkowych domieszek, przy których poziomie nadaje się do zastosowań, w których nie jest wymagana wysoka jakość powierzchni i przetwarzania.	Uwzględniono wszystkie procesy w jednostkach produkcyjnych bezpośrednio lub pośrednio związane z: — piecem łukowym, — obróbką pozapieczową, — odlewaniem i cięciem, — jednostką dopalania gazów, — zespołem odpylania, — stanowiskami podgrzewania kadzi, — stanowiskami podgrzewania wlewków, — suszeniem złomu i — podgrzewaniem złomu.	2710T121	Stal surowa: stal niestopowa produkowana w piecach elektrycznych
		(w oparciu o najlepsze 10 %)					2710T131	Stal surowa: stal stopowa inna niż stal nierdzewna produkowana w piecach elektrycznych
							2710T141	Stal surowa: stal nierdzewna i stal żaroodporna produkowana w piecach elektrycznych
2710	Stal wysokostopowa z pieca łukowego	0,352	tCO ₂ /t produktu	Tona surowej stali wysokostopowej	Stal zawierająca 8 % lub więcej metalicznych pierwiastków stopowych lub od której oczekuje się wysokiej jakości powierzchni i przetwarzalności.	Uwzględniono wszystkie procesy w jednostkach produkcyjnych bezpośrednio lub pośrednio związane z: — piecem łukowym, — obróbką pozapieczową, — odlewaniem i cięciem, — jednostką dopalania gazów, — zespołem odpylania, — stanowiskami podgrzewania kadzi, — stanowiskami podgrzewania wlewków,	2710T121	Stal surowa: stal niestopowa produkowana w piecach elektrycznych

NACE4	Wskaźnik emisyjności dla produktów ⁽¹⁾	Wartość wskaźnika	Jednostka wskaźnika	Jednostka produkcji ⁽²⁾	Definicja produktu ⁽²⁾	Procesy objęte wskaźnikiem emisyjności dla produktów ⁽²⁾	Właściwy kod Prodcod (rev 1.1)	Opis
						— wolno chłodzącą kadzią, — suszeniem złomu i — podgrzewaniem złomu. Nie uwzględniono rafinatora żelazochromu i kriogenicznego przechowywania gazów przemysłowych w jednostkach produkcyjnych.		
		(w oparciu o najlepsze 10 %)					2710T142	Stal nierdzewna i stal żaroodporna produkowana w innych procesach niż w piecach elektrycznych
2710	Żelazokrzem (FeSi)	8,540	MWh/t produktu	Tona FeSi-75 jako produktu końcowego	FeSi-75	Wszystkie procesy bezpośrednio związane z eksploatacją pieców. Nie uwzględnia się procesów pomocniczych.	27102020/ 24101230	Żelazokrzem o zawartości krzemu 75 %
2710	Żelazomangan wysokowęglowy (FeMn HC)	2,760	MWh/t produktu	Tona żelazomanganu wysokowęglowego jako produktu końcowego	Żelazomangan wysokowęglowy	Wszystkie procesy bezpośrednio związane z piecami. Nie uwzględnia się procesów pomocniczych.	27102010	Żelazomangan (zgodnie z BREF)
2710	Krzemomangan (SiMn)	3,850	MWh/t produktu	Tona krzemomanganu jako produktu końcowego	Krzemomangan o różnej zawartości węgla, w tym SiMn, SiMn o niskiej zawartości węgla, SiMn o bardzo niskiej zawartości węgla	Wszystkie procesy bezpośrednio związane z eksploatacją pieców. Nie uwzględnia się procesów pomocniczych.	27102030	Krzemomangan, z wyłączeniem FeSiMn
2413	Cl2	2,461	MWh/t produktu	Tona chloru	Chlor	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z urządzeniami do elektrolizy, w tym urządzeniami pomocniczymi, takimi jak silniki.	24131111	Chlor

NACE4	Wskaźnik emisyjności dla produktów ⁽¹⁾	Wartość wskaźnika	Jednostka wskaźnika	Jednostka produkcji ⁽²⁾	Definicja produktu ⁽²⁾	Procesy objęte wskaźnikiem emisyjności dla produktów ⁽²⁾	Właściwy kod Prodcom (rev 1.1)	Opis
2413	Krzem metaliczny	11,870	MWh/t produktu	Tona krzemu metalicznego	Krzem o zawartości krzemu 90-99,99 %	Wszystkie procesy bezpośrednio związane z piecami. Nie uwzględnia się procesów pomocniczych.	24131155	Krzem o zawartości wagowej krzemu < 99,99 %
2413	Superczysty krzem polikrystaliczny	60,000	MWh/t produktu	Tona superczystego krzemu metalicznego	Krzem o zawartości krzemu > 99,99 %	Wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z piecem, w tym urządzeniami pomocniczymi.	24131153	Krzem o zawartości wagowej krzemu >= 99,99 %
2413	Węglik krzemu (SiC)	6,200	MWh/t produktu	Tona 100 % SiC	Węglik krzemu o 100 % czystości	Wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z piecem, w tym urządzeniami pomocniczymi.	24135450	Węglik, włączając chemicznie niezdefiniowane
2414	Wysokowartościowe chemikalia	0,702	tCO ₂ /t produktu	Tona wysokowartościowych chemikaliów (HVC) (tona acetyleny, etylenu, propylenu, butadienu, benzenu i wodoru)	Mieszanina wysokowartościowych chemikaliów (HVC) wyrażona jako całkowita masa acetyleny, etylenu, propylenu, butadienu, benzenu i wodoru, z wyłączeniem HVC z dodatkowych ilości (wodór, etylen, inne HVC) o zawartości wagowej co najmniej 30 % etylenu w całkowitej mieszaninie produktów i o zawartości wagowej HVC, gazu paliwowego, butenów i ciekłych węglowodorów w całkowitej mieszaninie produktów co najmniej 50 %.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją wysokowartościowych chemikaliów w postaci oczyszczonego produktu lub produktu pośredniego o skoncentrowanej zawartości odpowiedniej wysokowartościowej substancji chemicznej w najniższej formie nadającej się do sprzedaży (surowe C4, odwodorniona benzyna do pirolizy), z wyłączeniem wyodrębniania C4 (wytwórnia butadienu), uwodorniania C4, hydorafinacji benzyny do pirolizy i ekstrakcji związków aromatycznych oraz logistyki/przechowywania na potrzeby codziennej działalności.	Kilka kodów Prodcom w ramach NACE 2414	

NACE4	Wskaźnik emisyjności dla produktów ⁽¹⁾	Wartość wskaźnika	Jednostka wskaźnika	Jednostka produkcji ⁽²⁾	Definicja produktu ⁽²⁾	Procesy objęte wskaźnikiem emisyjności dla produktów ⁽²⁾	Właściwy kod Prodcom (rev 1.1)	Opis
							24141120	Węglowodory alifatyczne nasycone
							24141130	Węglowodory alifatyczne nienasycone; etylen
							24141140	Węglowodory alifatyczne nienasycone; propen (propylen)
							24141150	Węglowodory alifatyczne nienasycone; buten (butylen) i jego izomery
							24141160	Węglowodory alifatyczne nienasycone; 1,3-butadien i izopren
							24141190	Węglowodory alifatyczne nienasycone, z wyłączeniem etylenu, propenu, butenu, 1,3-butadienu i izoprenu
							24/20141223	Benzen
2414	Związki aromatyczne	0,030	tCO ₂ /t produktu	Tona ważona CO ₂	Mieszanina związków aromatycznych wyrażona w tonach CO ₂ (CWT).	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z instalacjami jednostkowymi dotyczącymi związków aromatycznych — hydorafinacją benzyny do pirolizy, — ekstrakcją benzenu/toluenu/ksylenu (BTX), — TDP, — HDA, — izomeryzacją ksylenu, — zespołem P-ksylenu, — produkcją kumenu i — produkcją cykloheksanu.	Kilka kodów Prodcom w ramach NACE 2414. Pełna lista znajduje się w wytycznych 9 dotyczących emisji bezpośrednich (Guidance Document No 9).	

NACE4	Wskaźnik emisyjności dla produktów ⁽¹⁾	Wartość wskaźnika	Jednostka wskaźnika	Jednostka produkcji ⁽²⁾	Definicja produktu ⁽²⁾	Procesy objęte wskaźnikiem emisyjności dla produktów ⁽²⁾	Właściwy kod Prodcom (rev 1.1)	Opis
2414	Sadza	1,954	tCO ₂ /t produktu	Tona sadzy piecowej (jednostka nadająca się do sprzedaży, > 96 %)	Sadza piecowa. Ten wskaźnik nie uwzględnia produktów z sadzy gazowej i lampowej.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją sadzy piecowej oraz wykończeniem, pakowaniem i spalaniem gazu odpadowego.	24131130	Węgiel (sadze oraz pozostałe postacie węgla, gdzie indziej niesklasyfikowane)
2414	Styren	0,527	tCO ₂ /t produktu	Tona styrenu (produktu nadającego się do sprzedaży)	Monomer styrenu (benzen winylu, numer CAS: 100-42-5).	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją — styrenu oraz — produktu pośredniego w postaci etylobenzenu (łącznie z ilością wykorzystywaną jako surowiec do produkcji styrenu).	24141250	Styren
2414	Tlenek etylenu/glikole etylenowe EO/EG	0,512	tCO ₂ /t produktu	Tona ekwiwalentów tlenku etylenu określonych jako ilość tlenku etylenu (w masie), która jest zawarta w jednej jednostce masy określonego glikolu.	Wskaźnik dotyczący tlenku etylenu/glikolu etylenowego obejmuje następujące produkty: — tlenek etylenu (o wysokiej czystości), — glikol monoetylenowy (standardowy gatunek + gatunek włóknotwórczy (o wysokiej czystości)), — glikol dietylenowy, — glikol trietylenowy. Całkowita ilość produktów jest wyrażona w ekwiwalentach tlenku etylenu określonych jako ilość tlenku etylenu (w masie), która jest zawarta w jednej jednostce masy określonego glikolu.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją tlenku etylenu, sekcją oczyszczania tlenku etylenu i glikolu w jednostkach produkcyjnych.	24146373	Oksiran (tlenek etylenu)

NACE4	Wskaźnik emisyjności dla produktów ⁽¹⁾	Wartość wskaźnika	Jednostka wskaźnika	Jednostka produkcji ⁽²⁾	Definicja produktu ⁽²⁾	Procesy objęte wskaźnikiem emisyjności dla produktów ⁽²⁾	Właściwy kod Prodcod (rev 1.1)	Opis
							24142310	Glikol etylenowy (etanodiol)
							24146333	2,2-oksydietanol (glikol dietylenowy, digol)
2743	Elektroliza cynku	4,000	MWh/t produktu	Tona cynku	Cynk pierwotny	Wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z elektrolizą cynku, w tym urządzeniami pomocniczymi.	27431230	Cynk niestopowy nieobrobiony plastycznie, z wyłączeniem w postaci pyłu, proszku i płatków
							2743125	Cynk stopowy nieobrobiony plastycznie, z wyłączeniem w postaci pyłu, proszku i płatków
2415	Amoniak	1,619	tCO ₂ /t produktu	Tona amoniaku, jako produkcja (netto) nadająca się do sprzedaży, o 100 % zawartości amoniaku.	Amoniak (NH ₃) wyrażony w tonach wytworzonej ilości.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją amoniaku i produktu pośredniego w postaci wodoru.	24151075	Amoniak bezwodny

⁽¹⁾ Dla produktów zaliczonych na jasnoszaro stwierdzono wzajemną zamienną energię elektrycznej i paliw. Wskaźnik emisyjności wyrażony jest w tCO₂.

⁽²⁾ Jednostki produkcji, definicje i procesy, wyróżnione na ciemnoszaro, opierają się na decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE.

Produkty, dla których w pkt 2 załącznika 1 do decyzji 2011/278/UE ⁽¹⁾ ustalono zamiennność energii elektrycznej i paliw

Zgodnie z załącznikiem 1 do decyzji 2011/278/UE w odniesieniu do niektórych procesów produkcyjnych istnieje zamiennność między paliwami a energią elektryczną. W odniesieniu do tych produktów określanie wskaźnika emisyjności na podstawie MWh/t produktu nie jest wskazane. Zamiast tego jako punkt wyjścia należy przyjąć specyficzne krzywe emisji gazów cieplarnianych wyprowadzone z emisji bezpośrednich. W przypadku tych procesów wskaźniki emisyjności dla produktów zostały ustalone na podstawie sumy emisji bezpośrednich (składających się z emisji związanych z energią i emisji procesowych), jak również emisji pośrednich wynikających z wykorzystania wymiennej części energii elektrycznej.

W tych przypadkach wskaźnik „E” we wzorze stosowanym do obliczania maksymalnej kwoty pomocy, o którym mowa w pkt 27 lit. a) wytycznych, należy zastąpić następującym terminem, który przekształca wskaźnik emisyjności dla produktów zgodnie z decyzją 2011/278/UE we wskaźnik wydajności zużycia energii elektrycznej na podstawie przeciętnej wartości intensywności emisji wynoszącej 0,465 tCO₂/MWh:

Istniejący wskaźnik emisyjności dla produktów z załącznika 1 do decyzji 2011/278/UE (w tCO₂/t) × udział odpowiednich emisji pośrednich (*) w okresie odniesienia (%) / 0,465 (tCO₂/MWh).

(*) „Udział odpowiednich emisji pośrednich w okresie odniesienia” oznacza stosunek

- odpowiednich emisji pośrednich do
- sumy wszystkich emisji bezpośrednich i odpowiednich emisji pośrednich zgodnie z art. 14 decyzji 2011/278/UE.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Z 27.4.2011, C(2011) 2772 final, Dz.U. L 130 z 17.5.2011, s. 1. Decyzja włączona do Porozumienia EOG w pkt 21alc załącznika XX.

Dodatek IV

Maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂ na różnych obszarach geograficznych (tCO₂/MWH)

		Energia elektryczna
Europa Środkowo-Zachodnia	Austria, Belgia, Francja, Niemcy, Niderlandy, Luksemburg, Liechtenstein	0,76
Czechy i Słowacja	Republika Czeska, Słowacja	1,06
obszar iberyjski	Portugalia, Hiszpania	0,57
kraje nordyckie	Dania, Szwecja, Finlandia, Norwegia	0,67
Bułgaria		1,12
Cypr		0,75
Estonia		1,12
Grecja		0,82
Węgry		0,84
Irlandia		0,56
Włochy		0,60
Łotwa		0,60
Litwa		0,60
Malta		0,86
Polska		0,88
Rumunia		1,10
Słowenia		0,97
Zjednoczone Królestwo		0,58
Islandia		0,00

Nota wyjaśniająca dotycząca maksymalnych regionalnych wskaźników emisji CO₂

Aby zapewnić równe traktowanie źródeł energii elektrycznej i uniknąć ewentualnych nadużyć, ten sam wskaźnik emisji CO₂ stosuje się do wszystkich źródeł zaopatrzenia w energię elektryczną (samodzielne wytwarzanie, umowy na dostawy energii elektrycznej lub zasilanie sieciowe) i do wszystkich beneficjentów pomocy w zainteresowanym państwie EOG.

Metoda ustalania maksymalnej kwoty pomocy uwzględnia wskaźnik emisji CO₂ dla energii elektrycznej pochodzącej z obiektów energetycznego spalania na różnych obszarach geograficznych. Tego typu zróżnicowanie regionalne odzwierciedla znaczenie elektrowni opalanych paliwem kopalnym dla końcowej ceny ustalonej na rynku hurtowym i ich roli jako elektrowni krańcowej w rankingu bilansowym.

Komisja określiła *ex ante* wyżej wymienioną(-e) regionalną(regionalne) wartość(wartości) wskaźników emisji CO₂, które stanowią maksymalne wartości do obliczania kwoty pomocy. Państwa EOG mogą jednak stosować niższy wskaźnik emisji CO₂ w stosunku do wszystkich beneficjentów na swoim terytorium.

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 309/13/COL

z dnia 16 lipca 2013 r.

w sprawie zgodności z prawem EOG środków planowanych przez Norwegię zgodnie z art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)

URZĄD NADZORU EFTA,

uwzględniając akt prawny, o którym mowa w pkt 5p załącznika XI do Porozumienia EOG, dyrektywę 2010/13/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych⁽¹⁾ („akt prawny”), w szczególności jej art. 14 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Pismem z dnia 22 kwietnia 2013 r., otrzymanym przez Urząd Nadzoru EFTA („Urząd”) w dniu 23 kwietnia 2013 r., Norwegia powiadomiła Urząd o środkach planowanych zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE.
- (2) W terminie trzech miesięcy od otrzymania tego powiadomienia Urząd Nadzoru EFTA sprawdził, czy wspomniane środki są zgodne z prawem EOG, w szczególności w zakresie proporcjonalności środków oraz przejrzystości procedury konsultacji krajowych.
- (3) W swojej analizie Urząd wziął pod uwagę dostępne dane na temat rynku medialnego w Norwegii.
- (4) Wykaz wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa włączonych do środków planowanych przez Norwegię został sporządzony w sposób jawny i przejrzysty. Poza tym Norwegia przeprowadziła szeroko zakrojone konsultacje w tym zakresie.
- (5) Urząd uznał, że wydarzenia ujęte w wykazie środków planowanych przez Norwegię spełniają co najmniej dwa z następujących kryteriów uznawanych za wiarygodne wskaźniki znaczenia wydarzeń dla społeczeństwa: (i) szczególny powszechny oddźwięk w państwie EFTA należącym do EOG, a nie tylko znaczenie dla tych, którzy zazwyczaj śledzą wydarzenia w danej dyscyplinie sportu lub dziedzinie aktywności; (ii) ogólnie uznawane, szczególne znaczenie kulturowe dla społeczeństwa państwa EFTA należącego do EOG, w szczególności jako czynnik wzmacniający tożsamość kulturową; (iii) uczestnictwo drużyny narodowej w danym wydarzeniu w ramach zawodów lub turnieju o znaczeniu międzynarodowym oraz (iv) fakt, że wydarzenie jest tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i ma dużą oglądalność.
- (6) Wiele wydarzeń ujętych w wykazie środków planowanych przez Norwegię, takich jak igrzyska olimpijskie oraz mistrzostwa świata i mistrzostwa Europy w piłce nożnej mężczyzn, w tym również mecze kwalifikacyjne z udziałem reprezentacji Norwegii, zalicza się do kategorii wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, wyraźnie wymienionych w motywie 49 dyrektywy 2010/13/UE.
- (7) Letnie igrzyska olimpijskie są wydarzeniem, które cieszy się olbrzymim zainteresowaniem w Norwegii, ponieważ norwescy sportowcy zawsze brali udział w różnych zawodach sportowych grupowych i indywidualnych. Wydarzenie to ma szczególny oddźwięk w tym kraju, ponieważ wzbudza zainteresowanie również tej części widowni, która zwykle nie śledzi takich wydarzeń. Letnie igrzyska olimpijskie są tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i mają dużą oglądalność w Norwegii.
- (8) Zimowe igrzyska olimpijskie to wydarzenie jeszcze bardziej popularne, które cieszy się bardzo dużą oglądalnością. Znaczna część norweskich sportowców uczestniczy w zimowych igrzyskach olimpijskich w ramach rywalizacji indywidualnej oraz grupowej. Wydarzenie to jest tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i ma dużą oglądalność w Norwegii. Oglądają je nie tylko widzowie, którzy zazwyczaj śledzą wydarzenia w tych dyscyplinach sportu.
- (9) Mistrzostwa świata i mistrzostwa Europy w piłce nożnej mężczyzn, w tym również mecze kwalifikacyjne z udziałem reprezentacji Norwegii, należą do najpopularniejszych imprez sportowych w Norwegii. Norweskie społeczeństwo i media żywo interesują się meczami kwalifikacyjnymi drużyny Norwegii, a także meczami rozgrywanymi w rundzie finałowej i meczami finałowymi. Wydarzenia te są tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i mają dużą oglądalność. Szczególny oddźwięk w Norwegii wzbudzają również mecze pomiędzy drużynami z innych krajów w rundzie finałowej, gdyż mogą one mieć wpływ zarówno na mecze, które będzie rozgrywać Norwegia, jak i na wynik końcowy.
- (10) Lokalne kluby piłkarskie cieszą się w tym kraju dużym zainteresowaniem. Finał pucharu Norwegii w piłce nożnej mężczyzn jest tradycyjnie transmitowany w ogólnodostępnej telewizji. Wysokie wskaźniki oglądalności,

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

jakie dotychczas miało to wydarzenie, wskazują na znaczne powszechne zainteresowanie taką imprezą, również poza widownią, która zwykle śledzi mecze lokalnych klubów piłkarskich.

- (11) Mistrzostwa świata i mistrzostwa Europy w piłce ręcznej kobiet (turnieje finałowe) to wydarzenia tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji, cieszące się dużą oglądalnością. Narodowy zespół piłkarek ręcznych Norwegii przez długi okres odnosił duże sukcesy, co wzbudziło powszechny oddźwięk w Norwegii, także wśród widzów, która zwykle nie śledzi wydarzeń w tej dyscyplinie sportu. Mecze pomiędzy drużynami z innych krajów w rundach finałowych w ramach obydwu wydarzeń mają wpływ zarówno na mecze, które będzie rozgrywać Norwegia, jak i na wynik końcowy.
- (12) Mistrzostwa Świata FIS w Narciarstwie Klasycznym to popularne wydarzenie w Norwegii. Narciarstwo biegowe jest głęboko zakorzenione w kulturze norweskiej i stanowi ważny element dziedzictwa kulturowego tego kraju. Wydarzenie to ma ogólnie uznawane, szczególne znaczenie kulturowe dla społeczeństwa Norwegii, jest tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i ma wysokie wskaźniki oglądalności. Duża liczba widzów zainteresowanych tym wydarzeniem pokazuje, że ma ono szczególny powszechny oddźwięk w Norwegii i ma znaczenie nie tylko dla tych widzów, którzy zazwyczaj śledzą wydarzenia w tej dyscyplinie sportu.
- (13) Mistrzostwa Świata FIS w Narciarstwie Alpejskim to popularne wydarzenie w Norwegii. Alpejskie narciarstwo jest głęboko zakorzenione w norweskiej kulturze i stanowi ważny element dziedzictwa kulturowego tego kraju. Mistrzostwa Świata FIS w Narciarstwie Alpejskim można zatem traktować jako wydarzenie o ogólnie uznanym, szczególnym znaczeniu kulturowym dla społeczeństwa Norwegii. Norwegia miała wielu narciarzy zjazdowych nagrodzonych medalami, co w znacznej mierze przyczyniło się do zwiększenia zainteresowania tym sportem w Norwegii. Impreza ta i jej wyniki mają w związku z tym szczególnie powszechny oddźwięk w Norwegii, a nie tylko wśród tych widzów, którzy zazwyczaj śledzą wydarzenia w tej dyscyplinie sportu.
- (14) Festiwal narciarski w Holmenkollen na przedmieściach Oslo to coroczne wydarzenie, które stanowi część zawodów przeprowadzanych w ramach Pucharu Świata FIS w skokach narciarskich. Wydarzenie to jest jedną z najważniejszych dorocznych imprez sportowych w Norwegii, ma długą tradycję i można je traktować jako wydarzenie o ogólnie uznanym, szczególnym znaczeniu kulturowym dla społeczeństwa Norwegii. Jest ono również tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i ma dużą oglądalność. Ze względu na znaczenie kulturowe tej imprezy jej wyniki mają szczególnie powszechny oddźwięk w Norwegii nawet wśród widzów, którzy zazwyczaj nie śledzą wydarzeń w tej dyscyplinie sportu.
- (15) Mistrzostwa świata w biathlonie są ważnym wydarzeniem zimowym w Norwegii, które jako część norweskiej tożsamości kulturowej i tradycji narciarskiej mają szczególnie oddźwięk i cieszą się szerokim zainteresowaniem społeczeństwa, również wśród tych widzów, którzy zwykle nie śledzą wydarzeń w tej dyscyplinie sportu. Wydarzenie to jest tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i ma dużą oglądalność.
- (16) Środki przewidziane przez Norwegię wydają się proporcjonalne w zakresie uzasadniającym odstępstwo – z uwagi na nadrzędne względy interesu publicznego związane z zapewnieniem szerokiego powszechnego dostępu do transmisji wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa – od podstawowej swobody świadczenia usług zapisanej w art. 36 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.
- (17) Środki przewidziane przez Norwegię są również zgodne z zasadami konkurencji EOG w zakresie, w jakim definicja nadawców kwalifikujących się do transmisji wydarzeń ujętych w wykazie jest oparta na obiektywnych kryteriach (wymagany zasięg) umożliwiających potencjalną konkurencję w zakresie nabywania praw do transmisji tych wydarzeń. Ponadto liczba wydarzeń ujętych w wykazie nie jest nieproporcjonalna w stopniu, który mógłby zakłócić konkurencję na rynku odbiorców końcowych telewizji ogólnodostępnej i telewizji płatnej.
- (18) Ogólną proporcjonalność środków przyjętych przez Norwegię potwierdza kilka czynników. Po pierwsze, wprowadzenie w przypadku kwalifikujących się nadawców progu wymaganego zasięgu ludnościowego na poziomie 90% zwiększa proporcjonalność środków, ponieważ zwiększa liczbę nadawców potencjalnie uprawnionych do transmisji. Po drugie, liczba wydarzeń ujętych w wykazie jest proporcjonalna. Po trzecie, wprowadzono odpowiedni mechanizm do celów rozstrzygania sporów między nadawcami dotyczących zapłaty godziwej rekompensaty za prawa do transmisji wydarzeń. Ponadto planowane przez Norwegię środki uwzględniają odpowiednie uregulowania w sytuacjach nabycia praw do wydarzeń ujętych w wykazie przez niekwalifikujących się nadawców, aby zagwarantować system odnawiania licencji na wyłączne prawa kwalifikującym się nadawcom. Ponadto, aby zapewnić niekwalifikującemu się nadawcy możliwość korzystania ze swoich praw, norweskie środki przewidują sytuację, w której prawa do transmisji wspomnianych wydarzeń są nabywane przez niekwalifikującego się nadawcę, przy czym żaden kwalifikowany nadawca nie złożył wniosku o udzielenie licencji. Wreszcie, wejście w życie środków planowanych przez Norwegię zostało odroczone do dnia 1 lipca 2014 r., aby zagwarantować, że nie wpłynie ono niekorzystnie na negocjacje w sprawie umów prowadzone przed tym terminem.
- (19) Urząd powiadomił inne państwa EFTA należące do EOG o środkach zgłoszonych przez Norwegię i zwrócił się do Komitetu Kontaktowego EOG ustanowionego zgodnie z art. 29 dyrektywy 2010/13/UE o wydanie opinii w tej sprawie. Komitet wydał opinię pozytywną.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Środki, które mają zostać przyjęte przez Norwegię zgodnie z aktem prawnym, o którym mowa w pkt 5p załącznika XI do Porozumienia EOG, dyrektywą 2010/13/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych („akt prawny”), w szczególności jej art. 14 ust. 1, zgłoszone Urzędowi dnia 22 kwietnia 2013 r. zgodnie z art. 14 ust. 2 aktu prawnego i otrzymane przez Urząd dnia 23 kwietnia 2013 r., są zgodne z prawem EOG.

Artykuł 2

Norwegia informuje Urząd o środkach, jakie ostatecznie przyjęła. Urząd publikuje te środki w Suplemencie EOG do *Dzien-*

nika Urzędowego Unii Europejskiej zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 2010/13/UE.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Norwegii.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2013 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Sabine MONAUNI-TÖMÖRDY
Członek Kolegium

Xavier LEWIS
Dyrektor

ZAŁĄCZNIK

Rozporządzenie w sprawie zmian do rozporządzenia nr 153 z dnia 28 lutego 1997 r. dotyczącego usług nadawczych i audiowizualnych usług medialnych

Przyjęte dekretem królewskim z dnia 9 sierpnia 2013 r. zgodnie z przepisami sekcji 2-8 ustawy nr 127 z dnia 4 grudnia 1992 r. dotyczącej usług nadawczych i audiowizualnych usług medialnych. Przedłożone przez Ministerstwo Kultury.

I

W rozporządzeniu nr 153 z dnia 28 lutego 1997 r. dotyczącym usług nadawczych i audiowizualnych usług medialnych wprowadza się następujące zmiany:

Uchyła się obecnie obowiązujące przepisy sekcji 5-1 i 5-2;

Nowa sekcja 5-1 otrzymuje brzmienie:

Sekcja 5-1 Wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa

Następujące wydarzenia należy uznawać za wydarzenia mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa:

- a) pełne letnie i zimowe igrzyska olimpijskie zorganizowane przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski (MKOl);
- b) pełne mistrzostwa świata w piłce nożnej mężczyzn, w tym również mecze kwalifikacyjne z udziałem reprezentacji Norwegii, zorganizowane przez Międzynarodową Federację Piłki Nożnej (FIFA);
- c) pełne mistrzostwa Europy w piłce nożnej mężczyzn, w tym również mecze kwalifikacyjne z udziałem reprezentacji Norwegii, zorganizowane przez Unię Europejskich Związków Piłkarskich (UEFA);
- d) pełne mistrzostwa świata w piłce ręcznej kobiet zorganizowane przez Międzynarodową Federację Piłki Ręcznej (IHF);
- e) pełne mistrzostwa Europy w piłce ręcznej kobiet zorganizowane przez Europejską Federację Piłki Ręcznej (EHF);
- f) finał pucharu Norwegii w piłce nożnej mężczyzn zorganizowany przez Norweski Związek Piłki Nożnej (NFF);
- g) pełne mistrzostwa świata w narciarstwie klasycznym zorganizowane przez Międzynarodową Federację Narciarską (FIS);
- h) pełne mistrzostwa świata w narciarstwie alpejskim zorganizowane przez Międzynarodową Federację Narciarską (FIS);
- i) festiwal narciarski w Holmenkollen zorganizowany przez FIS;
- j) pełne mistrzostwa świata w biathlonie zorganizowane przez Międzynarodową Unię Biathlonową (IBU).

Nowa sekcja 5-2 otrzymuje brzmienie:

Sekcja 5-2 Kanały telewizyjne bezpłatnie dostępne dla zasadniczej części widzów

Kanał telewizyjny jest bezpłatnie dostępny dla zasadniczej części widzów, gdy może być odbierany przez co najmniej 90% widzów bez ponoszenia dodatkowych kosztów oprócz opłaty abonamentowej lub opłaty za pakiet podstawowy.

Nowa sekcja 5-3 otrzymuje brzmienie:

Sekcja 5-3 Przepisy proceduralne i ustalanie cen rynkowych

- a) Kanał telewizyjny, który nie spełnia warunków określonych w sekcji 5-2 i który nabył wyłączne prawo do transmisji wydarzenia wymienionego w sekcji 5-1, jest zobowiązany do złożenia pisemnej oferty odsprzedaży prawa do każdego kanału telewizyjnego, który spełnia wymagania określone w sekcji 5-2 i który wystąpił o prawo do transmisji danego wydarzenia.
- b) Oferta zgodnie z lit. a) musi zostać złożona nie później niż jeden miesiąc po otrzymaniu wniosku od kanału telewizyjnego, który spełnia warunki określone w sekcji 5-2.
- c) Kanał telewizyjny, który spełnia warunki określone w sekcji 5-2 i który otrzymał ofertę zgodnie z lit. a), musi w terminie jednego miesiąca po otrzymaniu oferty udzielić odpowiedzi, czy ją przyjmuje czy odrzuca.
- d) Jeśli strony nie mogą dojść do porozumienia w sprawie wynagrodzenia za prawa do transmisji wydarzenia wymienionego w sekcji 5-1, każda ze stron może nie później niż sześć miesięcy przed planowanym wydarzeniem zwrócić się do urzędu ds. mediów o ustalenie stawki wynagrodzenia za prawa do transmisji wydarzenia. Wynagrodzenie za prawa do transmisji ustala się zgodnie z zasadami rynkowymi. Urząd ds. mediów wydaje wytyczne w sprawie określenia wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży praw do transmisji wydarzeń wymienionych w sekcji 5-1 zgodnie z zasadami rynkowymi.

- e) Kanał telewizyjny, który nie spełnia warunków określonych w sekcji 5-2, może jedynie korzystać ze swojego wyłącznego prawa do transmisji wydarzenia wymienionego w sekcji 5-1, jeśli co najmniej dziesięć miesięcy przed planowanym wydarzeniem nie wpłynęł żaden wniosek zgodnie z lit. a), lub jeśli żaden kanał telewizyjny, który spełnia warunki wymienione w sekcji 5-2, nie zamierza nabyć praw do transmisji po cenie rynkowej.
- f) Terminów określonych w tym przepisie nie stosuje się, jeśli wyłączne prawo do nadania transmisji telewizyjnej z wydarzenia wymienionego w sekcji 5-1 zostaje sprzedane przez posiadacza praw do kanału telewizyjnego krócej niż dziesięć miesięcy przed planowanym wydarzeniem wymienionym w sekcji 5-1.

Nowa sekcja 5-4 otrzymuje brzmienie:

Sekcja 5-4 Warunki dotyczące transmisji wydarzenia z opóźnieniem lub transmisji częściowej

Kanał telewizyjny, który nabył prawo do transmisji wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa zgodnie z sekcją 5-3, nadaje bezpośrednią transmisję z całego wydarzenia.

Taki kanał telewizyjny może jednak nadać bezpośrednią transmisję z fragmentów wydarzenia albo opóźnić nadanie transmisji w całości lub częściowo, jeżeli:

- a) wydarzenie odbywa się w porze nocnej między godziną 24 a godziną 6 GMT +1;
- b) wydarzenie obejmuje kilka równoległych wydarzeń lub
- c) inne czynniki wskazują, że w interesie publicznym byłoby nadanie bezpośredniej transmisji z fragmentów wydarzenia albo częściowe lub całkowite opóźnienie nadawania transmisji.

Aktualne przepisy sekcji 5-3 stają się nową sekcją 5-5, która otrzymuje brzmienie:

Sekcja 5-5 Powiadomienie o nabyciu praw

Kanał telewizyjny, który nabywa wyłączne prawa do całości lub części wydarzeń wymienionych w sekcji 5-1 lub w wykazach wydarzeń mających doniosłe znaczenie dla społeczeństwa w innych państwach EOG i zatwierdzonych przez Komisję Europejską lub Urząd Nadzoru EFTA oraz opublikowanych w Dzienniku Urzędowym i w Suplemencie EOG do Dziennika Urzędowego, niezwłocznie powiadamia o takim nabyciu norweski urząd ds. mediów.

Obecnie obowiązujące przepisy sekcji 5-4 stają się nową sekcją 5-6:

W sekcji 10-2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

Za naruszenie przepisów rozdziału 3 ustawy lub zasad przewidzianych w rozdziale 3, innych niż te wspomniane w sekcji 10-1 niniejszego rozporządzenia, naruszenie przepisów sekcji 6-4 ustawy lub sekcji 1-4, 2-5, 2-6, 5-3, 5-4, 5-5 i 7-6 pkt 1 niniejszego rozporządzenia norweski urząd ds. mediów może nałożyć karę pieniężną według własnego uznania. To samo odnosi się do naruszenia warunków udzielenia licencji, które obejmują jasno określone obowiązki zgodnie z przepisami sekcji 2-1 akapit drugi ustawy.

W sekcji 10-3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

Za naruszenie przepisów sekcji 2-1 akapit pierwszy i trzeci, sekcji 2-2 akapit pierwszy i warunków przyjętych zgodnie z przepisami sekcji 2-2 akapit drugi ustawy, sekcji 2-4, 2-5 lub sekcji 1-3, 1-7, 2-1, 2-2, 2-4, sekcji 7-1 akapit drugi, sekcji 7-6 pkt 2 i 4, sekcji 7-7, 7-8, sekcji 7-9 akapit drugi i trzeci, sekcji 7-10 i 7-11 niniejszego rozporządzenia norweski urząd ds. mediów może nałożyć karę pieniężną zgodnie z następującymi zasadami:

II

Wejście w życie

Zmiany wchodzi w życie dnia 1 lipca 2014 r.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 543/2012 z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie wykonania art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 753/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 165 z dnia 26 czerwca 2012 r.)

Strona 15, motyw 2:

zamiast: „(2) W dniu 18 maja 2012 r. Komitet powołany zgodnie z pkt 30 rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1988 (2011)...”,

powinno być: „(2) W dniach 18 maja 2012 r. i 1 czerwca 2012 r. Komitet powołany zgodnie z pkt 30 rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1988 (2011)...”.

Sprostowanie do decyzji wykonawczej Rady 2012/334/WPZiB z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie wykonania decyzji 2011/486/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 165 z dnia 26 czerwca 2012 r.)

Strona 75, motyw 2:

zamiast: „(2) W dniu 18 marca 2012 r. Komitet powołany zgodnie z pkt 30 rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1988 (2011)...”,

powinno być: „(2) W dniach 18 maja 2012 r. i 1 czerwca 2012 r. Komitet powołany zgodnie z pkt 30 rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1988 (2011)...”.

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL